

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

PROLETARYANIN DEVRİMİ

BÜTÜN BURJUVAZİYE

KARŞIDIR

• Sınıf
Tavru

• Kerkük
Bölge
Gericiğinin
Kabusu Oldu

• Vahşetin Adı
Umut
Yolculuğu

• Putin
Saakaşvili'ye
Dua
Etmiştir

• Küba
Hakkında
Söylenmeyenler

• Çelişkiler
Dünyası

BARİŞ İÇİN DEVRİM
DEVİRİM İÇİN SAVAŞ

KAVGADA İRADE
DEVİRİMDE İSRAR

DÜNYAYA BARİŞ
KAPİTALİZME SAVAŞ

Leninistler

31 AĞUSTOS 2008 İSTANBUL

İşçi sınıfı sağlam bir karaktere sahiptir. Karakter sağlamlığı kendisini sınıf mücadelesinin her alanında ve sayısız olayda gösterir. Bunun başında, işçilerin kendi aralarında, sınıf dayanışmasında gösterdikleri tavır geliyor. Sermayeye karşı sıkı bir sınıf dayanışmasında bulunmak, emekçilerin hem sınıfsal konumları ve içinde oldukları ekonomik koşullar gereğidir, hem de emekçi kitlelerin sınıf mücadelesinin düzeyini gösteriyor.

İşçi sınıfı hareketi, canlı bir harektir. Gelişmelere bağlı olarak sürekli bir değişim geçirir. İşçilerin bir sınıf olarak hareket etmesi, kendi içinde sıkı bir dayanışmada bulunması kendini gelişmenin her aşamasında yeni biçimlerde ortaya koyar. İşçilerin sınıf bilincinin, sınıf tavrının kendisini belirgin olarak ifade ettiği sorunlardan biri, işçilerin işten atılmaları sırasında ortaya konan eylemler sırasında kendini gösterir. İşçilerin işten atılmaları çok sık gündeme geldiği için, buna karşı gelişen eylemler de sıkça yapılıyor. Bu eylemler işçilerin sınıf tavrının somutlandığı billurlaştığı etkili eylemlerdir. Çalışanlar kendi durumlarını tehlikeye atmış olsa da, yine de işten çıkarılan işçi arkadaşlarına eylemlerle sahip çıkmayı sürdürüyorlar. Emekçiler sınıf dayanışması için, sınıf mücadelesinin geleceği için bu ağır sonuçları göze alıyorlar. İşçilerin sınıf dayanışması sırasında bazı yerlerde tümünden işten atıldıkları durumlar olmuştur. Tüm bu yıkıcı ekonomik sonuçları bilinmesine karşın, işçiler başka yerlerde, kendi sınıf tavrını göstermekten geri kalmıyorlar.

Emekçilerin sınıf tavrı ister sendikal mücadele nedeniyle olsun, ister sendikal örgütlenme dışında ve sendikalardan bağımsız olsun, her durumda ortaya çıkabiliyor. Çalışanların işten atılmasına karşı mücadele yalnızca büyük işletmelerle sınırlı değildir. Daha küçük işyerlerinde, üç-beş kişinin çalıştığı yerlerde de veriliyor. İşçiler arasında çok yaygın olan sınıf dayanışması bir "meslek dayanışması"yla açıklanamaz. Emekçilerin sınıf dayanışmaları, bunun çok ötesinde, bir sınıf hareketi olarak, sınıf mücadelesi olarak ortaya çıkıyor ve sürüyor.

Fabrikalarda öncü işçi olmak, işten atılmayla en önce karşı karşıya olmak, topun ağzındaki bir insan olmaktır. Öncü işçiler bu şartlar altında emekçileri örgütüyor. Onları harekete geçiriyorlar. Oysa bu denli büyük işsizliğin olduğu bir yerde, bir emekçi için işsiz kalmak en büyük yıkımdır. Çünkü işsiz kaldıktan sonra kolay kolay yeni bir iş bulamaz. Bu yüzden işsiz kalmak, aç kalmak, sürünmek, tam anlamıyla sefalet içinde olmak demektir. İşçiler bu ölümcül koşullara rağmen kendilerine düşen sınıf görevlerini yerine getiriyorlar. İşçiler tüm bunları uzun bir tarihi süreçten geçerek, yaşayarak, kendi deneyimlerine dayanarak öğrendiler. Sınıf tavrı, sınıf mücadelesi, örgütlülük, sınıf bilinci, emekçiler için kurtuluşlarına giden yolda güçlü sınıfsal silahlardır.

Sınıf tavrı kendini şu durumlarda da gösteriyor: Kapitalistler, emekçilerin örgütlenme mücadelesine öncülük eden işçilere, bu işten vazgeçmeleri, işçi arkadaşlarına sırt çevirmeleri, onlara ihanet etmeleri durumunda, para, daha iyi bölümlere geçme ve daha başka olanaklar teklif etmişlerdir. Kapitalistlerin bu teklifleri karşısında genel bir eğilim ve genel bir tavır olarak söylemek gerekirse, işçilerin bu onursuzluğu kabul etmediklerinin ve sağlam bir sınıf karakterine sahip olduklarının kesin olarak belirtilmesi gerekiyor. Kendilerinin bireysel çıkarları uğruna, arkadaşlarına, sınıfına sırtlarını dönmemişlerdir. Burada bireysel çıkarlar için sınıfsal tavırdan bir sapma olmamıştır. Ya da işten atılan arkadaşları için eyleme geçtiklerinden dolayı, hepsi işten atılan işçilerin, kapitalistin, atılan işçileri desteklemekten vazgeçmeleri halinde kendilerini tekrar işe alacağını söyleyen, onları arkadaşlarına ihanet etmeye çağıran teklifi karşısında sınıfsal, onurlu bir tutum sergilemeleri de aynı şekilde genel bir durumdur.

Sınıf dayanışmasının, sınıf tavrının çeşitli örnekleri kamu emekçileri arasında örülmüştür. Kapitalist devletin, faşist devletin kamu emekçilerine karşı kullandığı en güçlü silahlarından biri sürgünlerdir. Şimdiye değin sürgün edilenler genellikle emekçilerin sendikal örgütlenmesine ve mücadelesine öncülük edenler ve devrimci mücadele yürütenler olmuştur. Devletin sürekli ve sistematik olarak kullandığı sürgün silahıyla emekçi kitlelere boyun eğdirmeyi, onları burjuvazinin diktası altında tutmayı amaçlıyorlar. Sürgünler, baskılar sürüp giderken, kamu emekçileri arasındaki dayanışma, kenetlenme, mücadele azminin bilinmesi tam da bu nok-

SINIF TAVRI

tada örülüyor. Kamu emekçilerinin yükselen mücadelesi genel olarak ekonomik, toplumsal ve politik sorunlarda ve özel olarak da, sürgünler ve artan özelleştirmeler sırasında emekçilerin işten atılması, hak gaspları ve sınıf mevzilerinin dağıtılması saldırılarına karşı mücadeleden kaynaklanmıştır. Bütün bu alanlarda verilen mücadele son derece sert, göğüs göğüse çarpışmalara yol açmıştır ve yol açmaktadır. Emekçiler bu eylemler sırasında kaynaşmış, yetkinleşmiş, bilinçlenmiş ve sermaye egemenliğine karşı savaş kapasitelerini artırmıştır.

İşçi sınıfının sermayeye karşı sınıf savaşı (gerçek iç savaş) her koşul altında sürmüştür. Bazen açık olarak, bazen örtülü, ancak sürekli olmuştur. İşçilerin kendi aralarındaki örgütlü bağları, dayanışmaları, ortak hareketi 12 Eylül askeri faşist diktatörlük altında da varlığını çeşitli biçimlerde devam ettirmiştir. İşçiler, faşist devletin ve kapitalistlerin işten atma tehditleri ve zindana atma tehditleri karşısında her zaman açık eylemlere gidememişlerdir ama, ilişkilerini ve ortak hareketlerini başka yollarla ifade etmişlerdir. Bu, bazen işten atılan arkadaşlarına sahip çıkma, bazen tutuklanan arkadaşlarına ve ailelerine sahip çıkma şeklinde ama daima sürmüştür. Daha sonra, koşullar değiştiğinde işçilerin eylemleri açık biçimler almıştır. Daha doğrusu, işçilerin en ağır koşullar altında koruyup sürdürdükleri örgütlü ve sıkı bağları, ortak hareketleri ve sınıf tavrı, politik koşulların değişmesini ve geniş kitlelerin sermayeye ve faşizme karşı harekete geçmesini sağlamıştır.

İşçilerin sınıf tavrının somutlandığı eylemler yalnızca "ulusal" çerçevede görülüyor, sınıf mücadelesi dünya çapında sürüyor. Proletaryanın sınıf mücadelesi ulusal değil, toplumsaldır. Emekçilerin enternasyonal mücadelesinin temeli, işçilerin dünya çapında karşılıklı bağımlılığı, üretimin ve ekonominin uluslararasılaşması, emeğin dünya çapındaki sosyal karakteri ve işçilerin ücretli emekçiler olarak durumlarının her yerde aynı olmasıdır. Emekçilerin enternasyonal mücadelesi, artık yalnızca aynı ekonomik koşullarda bulunmalarından kaynaklanmıyor. Emekçiler dünya genelinde bilinçli ve örgütlü olarak hareket ediyorlar. Proletarya enternasyonalizmi, sınıf bilinçli işçilerden ve işçi sınıfı partilerinden doğuyor ve onların hareketini ifade ediyor. Enternasyonal hareket pratik olarak varlığını koruyor. Proletarya enternasyonalizmi bilinçli olarak da, hareket olarak da dünya proletaryasının içinde iyice yerleşmiştir.

Sermayenin işçilere yönelik saldırısı yalnızca birkaç ülkeyle sınırlı değildir. Saldırı dünya genelinde tüm işçilere karşı yürütülüyor. İşçilerin kitlesel olarak işten atılması, çok ileri boyutlara varan işsizlik, emekçilerin uzun bir tarih sürecinde çok çetin savaşlarla elde ettikleri tüm ekonomik, sendikal, toplumsal mücadele mevzisinin topyekün bir kapitalist saldırıya uğraması dünya genelinde yürütülüyor. Bu ortak saldırı, işçileri dünya çapında ortak hareket etmeye, mücadele birliğini örmeye zorluyor. İşçilerin sınıf tavrı dünya genelinde kaçınılmaz olarak kendini daha etkin eylemlerle ortaya koyuyor.

Dünya proletaryasının amacı aynıdır: Kapitalizmi yıkmak ve sosyalizme geçmek. Proletarya enternasyonalizmi, dünya işçilerinin sınıf bilinçli hareketi olarak, proletaryanın kurtuluşunun bir koşulu olarak önemini her geçen gün biraz daha kabul ettiriyor.

C.DAĞLI

KERKÜK BÖLGE GERİCİLİĞİNİN KABUSU OLDU

Deniyor ki, Kerkük için için yanyor. Hayır, Kerkük tıpkı yangını tüm çevredeki ormanlara yayan

çam kozalakları gibi, yana yana patlayacak noktaya geldi.

ABD başkanı Bush, bizzat Kerkük'e yönelik bir yasanın kabulü için Irak'taki kukla yönetime olağanüstü baskı uyguluyor. Türkiye'de devletin resmi görüşüne göre Kerkük sorunu, tüm diğer iç-dış sorunların önüne geçecek kadar önemli ve acildir. Suudi Arabistan, Kürt yöneticilerine Kerkük meselesini ertelemeleri için 3,5 milyar dolar rüşvet teklif ediyor. İran, Suriye yetmiyor, bir de Mısır, Ürdün, Katar gibi bölgenin ne kadar gerici, işbirlikçi ülkesi varsa, hepsi de Kerkük'ün statüsü konusunda ellerinden gelen baskı, şantaj, tehditleri hayata geçirmekten geri kalmıyorlar!!

Tanrı aşkına(!) Neler oluyor?? Bir şehri, bütün bir kıtasal coğrafyanın ana sorunu haline getiren de neyin nesi?! Nasıl olur da Kerkük, Ortadoğu'ya yönelik uluslararası diplomasinin hedef tahtası haline gelir?!

Tarih Petrolle Değil Kanla Yazılır

İlk akla gelen cevap, Kerkük'ün üzerine oturduğu petrol yataklarının zenginliğidir. Ancak bu zenginlik konusunda rivayetler çok farklı. Kimilerine göre Kerkük, dünya petrol rezervlerinin yüzde 7,5'i gibi inanılması güç, bir zenginlik barındırıyor. Kimilerine göre, kent petrol rezervleri tükenmek üzere.

Bütün kuşkuşların ötesinde, Kerkük'te işlemekte olan petrol kuyuları, balın sineği çekmesi gibi, tüm petrol şirketlerini kendine doğru çekiyor ve her dev şirket kendini bir etnik grubun arkasına saklayarak çıkarlarını garanti altına almaya çalışıyor. Bağdat'taki kukla parlamento tarafından kabul edilen yasaya göre, bu dev şirketler petrol sahalarını kendi aralarında bölüştüler bile. Kerkük üzerinde hak iddia eden hiçbir etnik grup, bu yasaya karşı çıkmadı. İşin aslı, petrol paylaşımı sorunu hemen hemen halledilmiştir. Öyleyse Kerkük'ü uluslararası bir sorun haline getiren, petrol değil. Daha ötede bir başka sorun var.

Bu sorunun ne olduğunu hemen söyleyelim: Kerkük, Kürt halkının kendi kaderini gerçekten tayin edip etmeme sorunu haline gelmiştir. Uluslararası ve bölgesel güç dengeleri şimdi öyle bir noktadadır ki, ya Kerkük Kürt halkının olacak, böylece Kürt devleti kendini idame ettirip varlığını dünyaya kabul ettirebilecek bir güce kavuşacak; ya da Kerkük Kürt halkının elinden kaçırılacak ve ilhakçılığa dayalı bölge gericiliği yaşamına devam edecektir.

Halk Büyük Oyunu Nasıl Bozdu?

Kerkük olmadan Güney devleti ayakta kalamaz, Kürt halkı bunu gayet iyi biliyor. Sadece petrol gelirine sahip olmak değil, ulusal bir iradenin, tarihsel, coğrafi ve kültürel haklılığa dayalı bir kaderin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğiyle ilgili bir sorun.

Güney Kürdistan halkının Kerkük'e dair politik gerçekçiliğinin denli farkında olduğunu, geçtiğimiz Temmuz ayında gördük. ABD,

kenti Kürt halkının elinden alarak "eşit paylaşım" adı altında bölge gericiliğinin iradesi altına sokan yasayı Irak'a dayatmıştı. Bu yasaya göre Kerkük, Kürt, Arap, Türkmen grupları arasında eşit paylaşılacak, kentin güvenliğini tamamen yabancı güçler sağlayacaktı. Bu yasanın anlamı açıktı, Kürt halkına Kerkük'ten vazgeçmesi dayatılıyordu.

Güney Kürdistan halkı, sözde "eşit paylaşım" yasanının ardındaki tuzağı hemen fark etti ve KDP-KYB'nin uyutma-geçişirme taktiklerine prim vermeden, sokaklara döküldü. Kerkük'teki büyük gösteri sırasında patlayan bomba, öfkeyi daha da artırdı. 28-29 Temmuz günü Erbil'de 1 milyon, Süleymaniye'de 300bin kişi sokakları adeta zapdetti.

Halkın bu dev gücü karşısında Talabani ve Barzani, Kerkük'ün statüsüne dair, ABD ve Türkiye'ye verdikleri sözleri bir anda yutup, kükreteye başladı. Talabani yasayı veto etti, geri gönderdi. Barzani ise Kerkük'e iki tabur peşmerge kuvveti kaydardı. Ama bu manevralar, sadece kendi ihanetçi-işbirlikçi konumlarını gizlemek içindi. Çünkü sözkonusu "eşit paylaşım yasası"ni kabul ettiklerini, pek çok defalar kameralar önünde itiraf edenler, yine bizzat Talabani-Barzani idi.

KDP-KYB işbirlikçiliğini bir anda telaşa düşürüp, efendilerine verdikleri sözleri unutturan büyük halk eylemleri, bölgedeki diğer gerici devletleri çok daha büyük bir telaşa sürüklemiş görünüyor. Çünkü bu halk, Kerkük'ten vazgeçmiyor, her türlü oyunu bozuyor, işbirlikçi burjuva liderliğini gerektiğinde ezip geçiyor, tehditlere aldırmıyor. Kendi ayakları üzerinde durmak için çabalayan, kendi kaderini tayin iradesini, ABD'ye rağmen yaşama geçirmeye çalışan bir halkın varlığında, bölgenin ilhakçı statükosunun sürdürülmesi olağanüstü güç olacaktır.

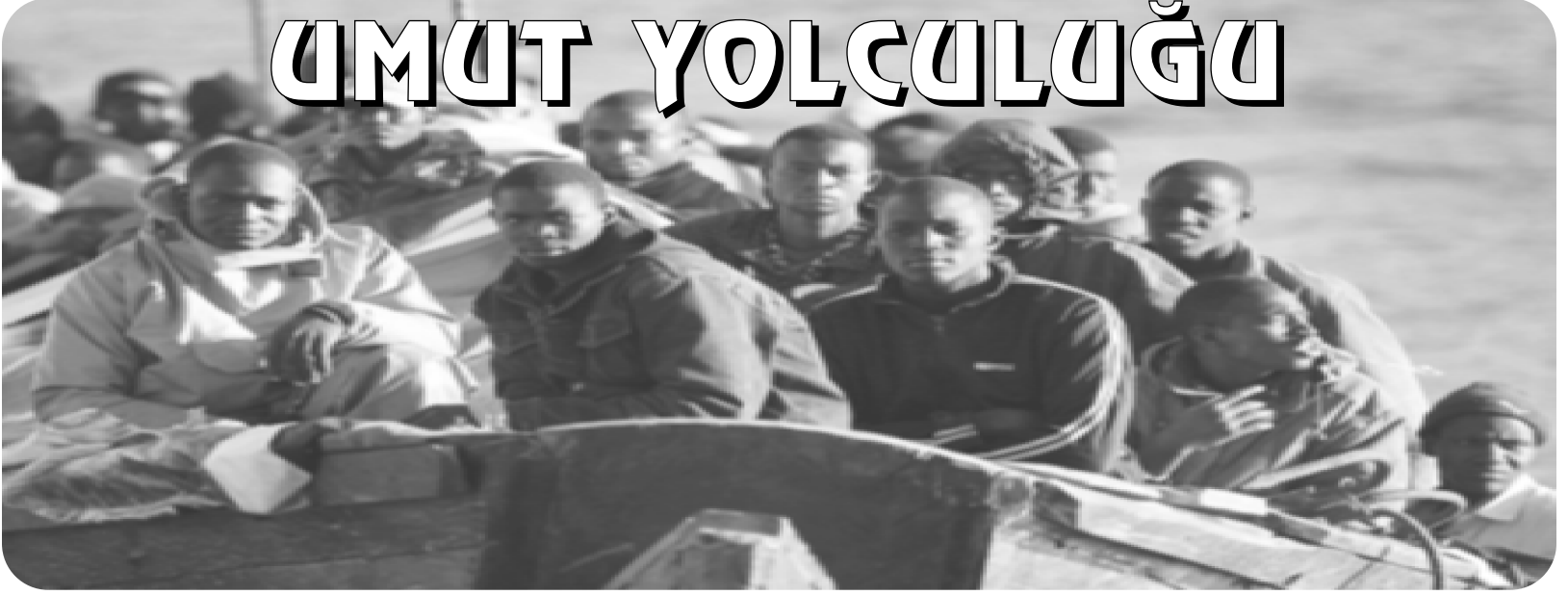
Sermayeden Uzak, Halklara Yakın

Oysa bölge gericiliğinin en önemli sacayağından yoksun kalan, başta Türkiye, İran, Suriye rejimleri, büyük altüst oluşların içine sürüklenmekten kaçınamayacaklar. Mısır, Ürdün gibi, sorunun doğrudan muhatabı olmayan diğer ülkelerin de derdi, bölge gericiliğinin çözülme ihtimalinden duyulan korkudur.

Bütün bu gelişmeler içinden devrim adına öne çıkan yön şudur, Kerkük yüzünden, Güney Kürdistan halkıyla ABD arasında kocaman bir uçurum oluştu. Bir önceki dönemde yaşanan Kürt-ABD yakınlaşması, elbette geçici bir nitelik taşıyordu ve işlerin bu noktaya geleceğini söylemek, kehanetten sayılamazdı. Yine de, bir döneme damgasını vuran bu yakınlaşma, en başta Türkiye ve İran'da ideolojik bir zehir gibi işlev gördü. Ezilen Kürt halkına, ABD'yi kurtarıcı olarak sunan söylemlerin etkinliği arttı ve bu söylem, emekçi sınıflarla Kürt halkı arasında adeta bir karakedi gibi sokuldu.

Şimdi bu durum ortadan kalkıyor. Kuzey halkı için bu dönüşümün miladı, Şubat 2007'di. Güney halkı içinse Temmuz 2008... Kürt halkı, kendi kaderini gerçekten tayin edebilmek için, ABD ile karşı karşıya geldikçe, bölgenin emekçi sınıfları ile yakınlaşacaktır. Ve işte ancak o zaman, Kerkük sokaklarında korkusuz ve onurla dolaşacak imkanları yaratabilir. Varsın petrol olmasın... Kendi geleceğini kendi eline almış bir ulus, en büyük zenginliğe kavuşmuştur. □

VAHŞETİN ADI: UMUT YOLCULUĞU

İstanbul'da yol kenarına atılmış 13 göçmen cesedi bulundu. Bu cesetlerin yanı sıra, yol kenarına atılan yüzden fazla göçmen de yakalanmamak için kaçmaya çalıştı. Yakalanınca tv kameralarına konuşan bir kişinin TIR'dan indirilene kadar arkadaşlarının öldüğünü farketmediklerini söylemesi hepsinin ölümden döndüğünü gösteriyor. Bu ilk kez karşılaşılan bir durum değil. Türkiye'de olsun, dünyanın değişik yerlerinde olsun çok sık karşılaşılan bir durum. Avrupa'ya gitmek isteyenler başta Cebe-litarık Boğazı olmak üzere, Akdeniz boyunca, Ege Denizi ve Türkiye'de bu tür vahşetlerle sürekli karşılaşıyorlar. Göçmenlerin açıklamalarından yakalandıkları ülke güvenlik güçlerinin hiçbir işlem yapmadan batacak durumdaki hurda gemilere, motorlara onlarca ya da yüzlerce göçmeni bindirerek başka ülke istikametine doğru göndermelerinin çok sık yaşanan bir durum olduğu anlaşılıyor. Kimi zaman onlarca, kimi zaman yüzlerce insan yaşamını yitiriyor. Bu olayların kamuoyuna yansıyan kısmı bile geçiş bölgelerinin ölüm bölgelerine dönüştüğünü gösteriyor.

Göçmenlerin "umuda yolculuğu" çoğu zaman ölüme yolculuk oluyor. Ölüm çok değişik biçimlerde göçmenleri buluyor. En yaygın olarak karşılaşılanlarına baktığımızda,; konteynır, kamyon kasaları ve gemilerin kapalı bölmeleri gibi kapalı, havasız, soğuk vs.. yerlerde taşınmaktan dolayı ölümler, denizlerde, nehirlerde batacak kadar eskimiş olan gemi, motor ve sandallarla geçiş sırasında kimi zaman da denizlerde, sınır bölgelerinde kendi başlarına bırakılarak ölümler, sınırlarda güvenlik güçlerince vurularak ölümler, sınırlarda mayınlardan ölümler, yakalandıklarında konuldukları göçmen kamplarının tam bir ölüm kampı olması, karakolda, kamplarda ve değişik yerlerde güvenlik güçlerince öldürülmeleri gibi çok değişik ve yaygın ölümler yaşanıyor.

ABD'nin Meksika sınırı, göçmen sorunlarının en fazla yaşandığı yerler içinde öne çıkıyor. En fazla ölümün gerçekleştiği yerlerden olduğu için kimi zaman ABD ile Meksika arasında diplomatik sorunlara yol açıyor. Avrupa'da da sınır geçişlerinde güvenlik güçlerince her yıl yüzlerce göçmen vurularak ölüyor.

Japonya'da göçmenlerin yoğun olarak gittiği yerlerde ve denizde ölümlere sık rastlanıyor.

Göçmenlerin İstikameti Sermayenin Akış İstikametidir

Kapitalizmin ilkel sermaye birikimi sürecinde göç sömürgelere doğru oluyordu. Kapitalist ülkeler hem kendi ülkelerindeki iş gücü fazlalığından kurtulmak, hem de buraları yağmalamak, sömürmek için sürekli buralara göç yolluyordu. Buralardan alınan değerle ne varsa sömürgeci ülke merkezlerine doğru akıyordu. Bugün ise göçün istikameti çok net olarak sermayenin toplandığı merkezlere doğrudur. Uluslararası göçün en fazla Avrupa Birliği, ABD ve Japonya'ya doğru yaşanması buraların sermayenin merkezleri olması nedeniyledir. Göç yolları çoğu zaman sömürüyle aktarılan sermayenin rotasında ilerler. Güney ve Doğu Asya ülkelerinden Japonya, ABD, Avustralya'ya göçün yoğun olması, buraları bu ülkelerin sömürmesi nedeniyledir. Hindistan ve yakın yerlerin İngiltere'ye, Latin Amerika ve Orta Amerika'dan ABD'ye, Afrika'dan Avrupa'ya doğru göçün yoğun olması sömürülen ülke ve sömürüyle elde edilen sermayenin aktarıldığı ülke ilişkisini kaba olarak gösteriyor. Coğrafi konum da göç yolları açısından etki etse de sermayenin akışı daha çok etki ediyor.

Kapitalizmin vahşetinin sınırsızlığı sermaye sınıfının sermayesini sınırsız olarak artırmasıyla gerçekleşiyor. Emperyalizmin bağımlı ülkelerde ve yeni sömürgelerde uyguladığı ekonomik tam ilhak politikaları sonucu yaşam ve geçim araçlarını kaybeden emekçiler emperyalist merkezlere doğru, yeni bir yaşam umuduyla göç yollarına koyuluyor. İnsan ticaretindeki vahşette bunun bir parçası olarak yaşanıyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvalar tarafından dünyanın bir çok yerinde sürdürülen savaşlar da insan ticaretini artırıyor. Savaşla yaşam alanları ve olanakları yıkılanlar, can güvenliği savaşla ortadan kaldırılanlar yaşam olanakları ararken insan tacirlerinin eline düşüyorlar. İnsan ticaretinin metaları haline dönüşü-

yorlar.

İnsan Ticareti

Tarihteki köle ticaretinin bugünkü biçimi insan ticaretidir. Kapitalizm insan ticaretinin yaşandığı bir sistem. Kapitalist sömürünün yarattığı yıkım insan ticaretinin bir vahşet olarak sürmesine yol açıyor. Kapitalizmin yıkımının ortaya çıkarttığı vahşet bir çok alanda yaygın. İnsanlık dışı koşullarda köle olarak çalıştırılan insan sayısı Afrika'dan kopartılıp köleleştirilenin yaşadığı yüzyıllar öncesinin köle sayısından fazla. İnsan ticaretinde en fazla para kadın ticaretinde elde ediliyor. Kadınların bir meta olarak satılması, seks kölesi olarak kullanılmasıyla büyük paralar elde ediliyor.

İnsan kaçakçılığından sermaye sınıfı büyük kazanç elde ediyor. Başta uyuşturucu olmak üzere bir çok kaçakçılık alanında milyarlarca dolarlık kazanç sağlıyorlar. İnsan kaçakçılığından elde edilen yasa dışı paranın bankalara akmasıyla ve bu yolla gelen insanların çok ucuza çalıştırılmasıyla büyük sömürü sağlayarak sermayesini artırıyor. Göçmenliğin yasadışı ilan edilmesi insan ticaretine ve büyük miktarda paranın bu alana akmasına yol açıyor. Göçleri yasaklayan sermaye sınıfı yasadışı insan ticaretinde dönen paradan en büyük payı alıyor.

Emperyalist merkezlerde de milyonlarca kaçak göçmen köle olarak her türlü insanlık dışı vahşete uğrayarak yaşıyor. Emperyalist ülkelerde metropollerin ışıltılı plaza ve gökdelenlerinden kırsaldaki çiftliklere, en ağır maden işlerinden kentlerdeki temizliğe kadar kaçak göçmen işçiler en ağır koşullarda çalıştırılıyor, sömürülüyor. İsveç'in başkenti Stockholm'de çalışan temizlik işçilerinin yüzde 10'u kağıtsızlar denilen kaçak göçmen işçilerden oluşuyor. Bu durum diğer emperyalist metropollerde de farklı değildir. Kağıtsızlar denilen göçmen emekçiler yasal geçiş hakkına sahip olsalar yasal konumları nedeniyle işçi sınıfının kazanımlarından yararlanacağı için burjuvazinin sömürüsü azalmış olacak. Yasal geçiş engellenerek sömürü de artırılmış oluyor. Yasadışı göç yoluyla gelenlerin kaçak olarak hiçbir güvenceleri olmadan çalışmaları kimi zaman çok düşük olan maaşlarının bile verilmeden sokağa atılmalarıyla sonuçlanıyor. Başvurabilecekleri hiçbir yer yok. Çok düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar. Bu durum, yasal çalışma koşullarında çalışan emekçiler üzerinde de baskı oluşturuyor. Daha az ücretle çalışacak olanların olması, daha iyi koşullarda çalışmak isteyen emekçilerin mücadelesini engellemek için kullanılıyor. İşten atılma korkusu ve daha kötü koşullarla karşı karşıya gelmesi nedeniyle şovenizm ve ırkçılık körüklenmeye çalışılıyor. İşçilerin ücretlerinin düşük olmasının nedeni göçmen işçiler gibi gösterilerek işçi sınıfı içinde şovenizm yayılmaya çalışılıyor. İşçi sınıfının sınıfsal kurtuluş bilinci olduğundan beri sadece en geri işçiler bundan etkilense de burjuvazi bunu sürdürmeye çalışıyor. İşsizler, lümpenler vs.. arasında bu durum şovenizm için kullanılıyor.

Göçmenlere yönelik ırkçı ve şoven saldırılar sürekli olarak yaşanıyor. Kapitalizmin insan üzerinde gerçekleştirdiği yıkım farklı kültür, dil, din, farklı ulus, farklı renklerden, halklardan insanlar arasında düşmanlığı körüklüyor. Gelişme, insanların küresel çapta kaynaşması yönünde sürekli daha yeni ve güçlü olanaklar yaratırken yıkım ve sömürü insanlararası düşmanlığı artırıyor. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmeyi engellemesi nede-

niyle insanlar arasında düşmanlık körükleniyor. Kapitalistler insanları birbirlerine düşman ederek egemenliğini sürdürmeye çalışıyor.

ABD emperyalizminin 1990'lı yıllarda başlattığı Küba'ya yönelik göçmen senaryosu boşa çıkarıldı. Küba ekonomisinin en zorda olduğu koşullarda, Küba Devrimini ve sosyalizmi yıkmak isteyen emperyalizmin başı ABD, kaçak göçmenler sorunu çıkarmaya çalıştı. Emperyalist haber ajanslarının servis ettiği bir çok haber tüm dünyada burjuva medyada Küba karşıtlığı için kullanıldı. Küba'dan ABD'ye kaçış senaryoları Küba'ya askeri müdahale için gerekçe oluşturma çabasıydı. Küba ile ABD arasında belli sayıda Küba'lının her yıl ABD'ye yasal yoldan geçmesi için anlaşma olduğu halde ABD Küba'lılara vize vermeyip yasal geçişi engelleyerek yasadışı göçmen krizi yaratmaya çalışmıştır. Küba'dan isteyenler yasal yollardan ABD'ye gidebiliyor. ABD ise bunu engelliyor. Üstelik yapılan anlaşmalardaki sayıda geçiş de izin vermiyordu. Küba; ABD'nin mafyayı, kiliseyi ve diğer karşı-devrimcileri kullanarak yasadışı göç organize ettiğini açığa çıkartıp bunları dağıtıp ABD'nin amacına ulaşmasını engelledi. Küba'dan kaçanlar diye servis edilen görüntüler aslında ABD'nin yasal geçişi engelleyerek ve kendi organizasyonuyla gerçekleştirdiği insan dramıydı.

İnsan ticaretinin kendisi olduğu gibi bu ticarete, kullanılan yöntemler de insanın aşağılanması ve kapitalist düzenin çürümüşlüğüne boyutlarını gösteriyor. Canlı hayvanların bile taşınmadığı, taşınamayacağı koşullarda hiç bir insani ihtiyaçları karşılanmadan taşıyorlar. Yol kenarına atılan cesetler ve kimisi ölmek üzere olan insanların bu hale gelmesi kapitalizmin insanları düşürdüğü durumdur. Göçmenlerin karşılaştığı kötü koşullar para kazanan tacirlerin para kazanmasının yanında yoksul ülke halklarından insanların aşağılandığı, ırkçılık ve şovenizm nedeniyle de artmaktadır. Göçmenler daha aşağı görülür. Her kapitalist ülke şovenizmi ve ırkçılığı, daha yoksul ülke halklarını kendinden aşağı görme düşüncesine dayanır. Sömürü ile yoksullaşanlar, ırkçılığın ve şovenizmin de hedefi olurlar. İnsan kaçakçılığında bu ırkçılık ölüm ve vahşeti çoğaltır. Kölelik döneminde köle tüccarların elindeki bir kölenin yaşamını yitirmesi köle tüccarının zarar etmesi demektir. Oysa şimdi insan tüccarlarının eline düşen göçmenin ölümü nedeniyle insan tüccarları zarar etmezler. Kapitalizmin insanı aşağılaması bir metadan bile daha aşağı hale getirmesi biçiminde görülüyor. Göçmenler insan tacirleri için de, kaçak olarak çalıştırıldıkları kapitalistler için de en ucuza alınan bir iş aleti kadar masraflı olmadığı gibi ölmeleri, hastalanmaları ya da sakatlanmaları durumunda bunları çalıştıran burjuvalar bir iş aletinin ıskartaya çıkarılması kadar zarar etmezler.

Üretici güçlerin gelişmişlik düzeyi sınırların, sınıfların ortadan kalkmasına uygun bir gelişme aşamasına çoktan ulaştı. İnsan kaçakçılığı gibi vahşetlere yol açan, insanı bir meta gibi alıp-satan yok eden koşullar ortadan kaldırılmalıdır. Kapitalizmin ekonomik ve toplumsal açıdan oluşturduğu yıkım geri döndürülemez bir yıkımdır. Kapitalizm yıkılıp ortadan kaldırılmalıdır. Devrim mücadelesini yükselterek sosyalizm kurulmalıdır. Umut sömürsünün olduğu bir yerden sömürünün farklı olduğu başkasına geçmek olamaz. Umut, sömürünün olmadığı, sınıfların ve sınırların olmadığı komünizme ulaşmak için mücadelededir. □

PUTİN SAAKAŞVİLİ'YE DUA ETMİŞTİR

Bir önceki yazımızda Rusya'nın bir dünya gücü olarak geri dönüşüne ilişkin izlenimlerimizi paylaşmıştık. Gürcistan'da patlak veren savaş, Rusya'nın bu potansiyelini hızla gerçeğe döndürdüğü bir eşik görevi gördü.

1962 Küba krizine benzer bir sıcak dönüşüm günlerini yaşıyoruz. 1962, yenilmez görünen rakipsiz ABD'nin karşısına ona denk bir süper gücün, sosyalist blokun çıkışını müjdeliyordu. 2008 Gürcistan savaşı ise, batıp giden ABD hegemonyasına son çiviyi çakıyor.

Önceleri, her global kriz evresinde, ABD'nin eteklerinde toplananlar, bu kez aynı şeyi yapmadılar. Dick Cheney boşu boşuna Beyaz Saray'da "Rusya'nın saldırısı cevapsız bırakılmaz" sözleriyle havlayıp dursun, pek çok AB lideri Kremlin önünde sıraya girmişti bile. Kimse Rusya'yı kızdırmak istemiyordu, hele ki Gürcistan'a verdiği karşılıktan sonra. Avrupa, tam da bugünlerde, 2.Dünya Savaşı'nın ünlü İngiliz generali Montgomery'nin sözünü hatırladı. Kazandığı savaşlarla ünlenen generale göre, savaşta zaferin üç altın kuralı vardı: "Bir, Rusya'ya saldırma; iki, Rusya'ya saldırma; üç, Rusya'ya asla saldırma".

Budalalar İttifakı

Aslında, Rusya karşısında ABD ve diğerlerinin konumunu, İngiliz The Guardian gazetesi pek güzel özetlemiştir: "Tüm etkinliğini kaybeden Batı hiçbir şey yapamaz. Bir siyaset nadiren bu kadar aptal olur." Söz konusu politika, Rusya'yı bağımlı ülkeler statüsüne sokma girişimleriydi. Oysa ki Rusya, çevresinde daralan çemberi kırmış, bölgesel bir güç olmuş, hatta NATO top-

lantılarında kendi dayattığı kararları çıkarabilecek noktaya gelmişti. Bu güç sayesinde Gürcistan, son NATO toplantısında üyelik kapısından geri çevrilmişti.

NATO'da yaşadığı hayal kırıklığından olacak, Saakaşvili, sarhoş ve yaşlı bir file değil, aksine kendine güvenen ve güçlü bir ayı ile kapıştığını anlayamadı. Bu, bir Amerikalı'dan daha iyi İngilizce konuşmakla övünen, korkaklığı tüm dünyaya televizyonlarınca tescil edilen bir adamın, Rusya'ya nasıl kafa tuttuğunu anlamak zor. Fakat, herkes biliyor ki, Temmuz ayında Tiflis'i ziyaret eden Condolizza Rice; "Gürcistan'ın toprak bütünlüğünden yanayız" açıklamalarıyla, Saakaşvili'yi Osetya'ya saldırmak konusunda cesaretlendirmiştir. Bununla da kalmadı, Gürcistan'a muazzam bir silah yağmağı yapıldı.

Ama, birbirini gaza getiren bu aptallar koalisyonunun hesaba katmadıkları şeyler vardı. Rusya, tam da böyle bir hare-

ket bekliyordu; askeri gücünü sergileyebilecek, dünya politika arenasında söz sahibi olduğunu kanıtlayabilecek bir eylem. Bu fırsatı, ABD-Saakaşvili ikilisi, Rusya'ya bir altın tepsi içinde sundular.

Halklar Savaş İstemiyor

Rusya, gayet iyi hesaplanmış bir şarptıcı adımla, Osetya sınırlarını aşmış, Gürcü ordusunun konumlandığı her yere girdi. Bundan sonra, biraz tuhaf bir savaş yaşanmaya başladı. Gürcü ordusu çoktan savaşı bırakmış gibiydi, Rusların askeri üslerine girmelerine, cephanelikleri boşaltmalarına ses çıkarmadılar. Dahası, Gürcü topraklarında fink atan Rus tanklarına karşı, her fırsatta milliyetçiliğiyle övünen Gürcü halkından tek bir direniş gelmiyordu. Hatta, Tiflis yakınlarındaki bir gölün sahilleri, her zamanki gibi doluyordu. Saakaşvili, ne ABD eğitimli ordusunu, ne de halkı savaşın içine çekmeyi başaramadı.

Yine de tehlike geçmiş değil. Tehdit, Kafkas halklarından kaynaklanmıyor. Gürcistan, Hazar petrolleriyle Türkiye arasındaki, ABD yanlısı tek ülke. Bu dar koridor da kaybedilirse, ABD'nin tüm Kafkasya ve İran'a dair planları suya düşer. Bu nedenle, Gürcistan'ı savaşa devam edebilmesi için kışkırtmayı sürdürecekler. Ateşteki kestaneleri çıplak elle toplama işi ise, Türkiye'ye düşecektir.

Geçen yazımızda sözünü ettiğimiz tarihin ironisi, burada tam anlamıyla ete-kemiğe bürünüyor. Rusya'nın karşıdevrimci yönetimi, kendilerini devrim belasından kurtarmak için büyük bir güç olmaya yöneldikçe, emperyalist dünyanın prestiji, güç imajı yerle bir oluyor. □

İŞÇİ SINIFININ SOSYALİZMDEN BAŞKA KURTULUŞ YOLU YOK

- **GEB:** Bize bir tarım işçisi olarak kendinizden bahsedebilir misiniz?

- **İŞÇİ:** Daha önce tekstil fabrikasında çalışıyordum ayrıldım. Ayrılma sebebim, ücretlerimiz 3 ayda bir veriliyordu artı sigortalarımızın yapılacağı söylense de hiç yapılmadı. 3 ay boyunca iş aradım, bulamadım. Yaşamımı sürdürebilmek için fıstık toplama işine gidiyorum.

- **GEB:** Fıstık toplamak zor bir iş bildiğimiz kadarıyla; kaç saat çalışıyor ve ne kadar yevmiye alıyorsunuz? Kısacası bize çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

- **İŞÇİ:** Evet sizin de dediğiniz gibi “fıstık toplamak zor bir iş”. Sabahtan akşama kadar güneşin altında, ağacın başında çalışıyoruz; bundan dolayı kollarımız, ellerimiz ve de yüzlerimiz çiziliyor. Sabah 4:30’da evden çıkıyoruz akşam 17:30’da işi bırakıyoruz. Eve geldiğimizde saat 19:30’u buluyor. (Yorgunluk ve çiziklerin acısını atamadan diğer güne açılıyor gözlerim). Günde 3 defa mola hakkımız var (kahvaltı, öğle ve çay); daha sonra fıstıkların 60-70 kg çuvaldara dolduruyoruz; ne de olsa “hamallık bedava”, arabaya yüklüyoruz. Bunca işin karşılığında kadınlar 20 lira erkekler ise 25 lira alıyor.

- **GEB:** Peki aracılık yapan kişi tarla başına ne kadar fiyat biçiyor ve kaç günde bitiyor?

- **İŞÇİ:** 20.000 liraya aldığı tarlayı 15 işçi ile 3 günde bitiriyoruz.

- **GEB:** Aldığınız paranın tam anlamıyla emeğinizin karşılığı olduğunu düşünüyor musunuz?

- **İŞÇİ:** Tabii ki hayır. Geçen yılda ücretler 25 liraydı. Elektriğe %21 son

zam; önceki zamlar unutturuldu zaten; ekmek 0,35 lira iken şimdi 0,70, dolmuşlar 0,95 iken şimdi 1,35 ve bu şekilde zam örnekleri çoğaltılabilir; işçi yevmiyeleri hariç. Toplumsal üretimde, bizler açlıkla mücadele ederken ürettiğimiz zenginlikler bireyin elinde toplanıyor, hal böyleyken işçilerin ücretlerine neden zam yapılıns ki?

- **GEB:** Bildiğiniz gibi hayatın her alanında çalışma koşulları kötü ve ücretler işçilerin yarın yeniden üretim yapabilmelerine yetecek kadar verilmekte... Sizce bunun sebebi nedir? Buna alternatif nedir?

- **İŞÇİ:** Kapitalist bir sistemde yaşadığımız için ve bu nedenle kapitalistlerin beyininde hep daha fazla kar mantığı olduğu için, çalışma koşullarımız köleci çağı andırıyor; bunun tek nedeni ise kapitalizmin ta kendisidir. “Buna alternatif” ise sosyalizmdir. Sosyalizmi kurabilmemiz için işçilerin bilinçlenmesi gerekmektedir. Bizlerin görevi sosyalizmin propagandasını yapmaktır. İşçilerin mücadele birliğini örererek kapitalizme karşı sosyalizmi kurma mücadelesini vermeliyiz. İşçi sınıfının ve ezilen halkların bundan başka kurtuluşu yoktur.

- **GEB:** Son olarak bizlere bir şeyler söylemek ister misiniz?

- **İŞÇİ:** Buradan tüm bilinçli insanlara selam olsun. FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK.

- **GEB:** Bizimle bu sıcak sohbeti paylaştığınız için teşekkür ederiz.

**ANTEP / GEB
(GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ)**

KURACAĞIZ SOSYALİZMİ!!!

Çevremizdeki insanları gözlemlediğimizde bir çok farklı yönleriyle güçlü bir bütünü oluşturabildiklerini görebiliyoruz. Bütünü oluşturmak için sağlam bir yapıyı görebilen, gördüğünü kavrayıp pratik çözüme kavuşturan bir ideolojiye sahip olmak gerek. Doymak bilmeyen kapitalizmin kanlı çarkında her geçen gün binlerce can kaybı oluyor; artık çaresi yok! Ya durduracağız ya da hepten öleceğiz; ya sosyalizmi kuracağız ya da açlıktan öleceğiz. Açlıktan ölmesek bile insanlığımızdan olacağız

Yurt dışında çalışıp sosyalizmi kurmalarını bekledikleri hantal çevrelere para aktaranlar şunu iyi bilsinler ki; parayla saadet olmaz. Emekçiler fabrikalarda ter dökerken masa başı sosyalistleri ezberlerindeki bir kaç kelimeyle lafazanlık yapıyorlar. Söyledikleri dönüp dolaşip aynı çıkmaza geliyor

Çünkü yeniyi yaratma iddiaları yok! Güzel bir gelecek için çalışma, insani değerleri koruma yerine, arabesk bir şarkı kıvamında ezilip sömürülen zavallı gariban çaresizi oynayıp kısık sesli yapay isyanlara başvuruyorlar. Yani akşam saat 20:00 paydos! Bugünlük dükkanı kapatık yarına devam ederiz devrimciliğe hesabı.

İşçi sınıfı kapitalizmi alt edeceği gibi sizin gibilerin de rahatını kaçıracaktır. Üretmeyene bir tek lokma ekmek yok! Siz ancak bilinçsizleri kandırabilirsiniz. İnanmadığınız ideolojiye insanları nasıl inandırabilirsiniz ki! İnsanlar bilinçlenecek sizin sonunuz gelecek sizde bunun farkındasınız ne koparırsam kar hesabı fir dönüyorsunuz. Bir de kapitalistlere elinizi uzatıyorsunuz. O kanlı eli bulaşacak elinize! Kendi batağınızda boğulurken imdat isteyeceksiniz; ama işçi sınıfı sizi kendi pisliğinizle baş başa bırakıp yeni insanı yaratarak kuracak sosyalizmi!!!

GEB’li Bir İşçi

İstanbul'da 1 Eylül Mitingi:

Kapitalist sistemin savaşlarıyla, katliamlarıyla, açıklıkla kana buladığı dünyada, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmek ve yeni bir dünyada barış şiarlarını haykırmak için 31 Ağustos günü Kadıköy'de miting için toplandık. "Dünyaya Barış Kapitalizme Savaş, Mücadele Birliği Plt." pankartımızla Tepe Natulius önünde toplanmaya başladık. Daha kitle toplanmadan, Kadıköy, yurt-sever gençlerin, sloganları ve marşlarıyla çınlamaya başladı ve halaylar çekilişine tanık oldu. Bizler de pankartımızı açtıktan sonra, "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarımızı haykırmaya başladık. Kızıl renkli Deniz bayraklarımız dalgalanırken, etraftaki gençlerin de ilgisini çekiyor, pankartın önünde fotoğraf çektirip kortejimize katılıyorlardı.

1 Eylül'ün Leninist Parti'nin kuruluşunun da 19. yıldönümü olması nedeniyle, ajitasyonlarımız, sloganlarımız, kuşlamalarımız ve yoğun şekilde dağıttığımız bildirilerimiz, kapitalizme karşı mücadele çağrılarının yanı sıra, Leninist Parti'yi de selamlıyordu: "19. Yılında Leninist Saflara", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Şan Olsun Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisine". Bu esnada, mitingin yürüyüş güzergahı boyunca Leninistler imzalı "Parti Büyüyecek Emekçiler İktidara Yürüyecek", "Kavgada İrade Devrimde İsrar", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Dünyaya Barış Kapitalizme Savaş", "19. Yılında Leninist Saflara" yazılmaları ve orak çekiçler görülüyordu. Kadıköy'e yaklaşıldığında ise, "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "19. Yılında TKEP/L Saflarına" sloganları da duyulmaya başlandı.

Kadıköy Meydanı'na kadar, bayraklarımız, sloganlarımız, kuşlarımızla oldukça ilgi çeken kortejimiz, arama

noktasına gelince polisin provokasyonu ile karşılaştı. Oldukça büyük boydaki sarı-kırmızı pankartımızı ayakta tutan su borularını vermeye yanaşmayan polisle giriş noktasında uzun süreli tartışma çıktı, kızıl bayrakların ilk bölümünü içeri alan polis, kalanını almamaya çalıştı. Polisin bu provokasyonlarını boşa çıkardıktan sonra, "Dünyaya Barış

Kapitalizme Savaş", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarımızla alana girdik. Üzerinde dünya, emekçi halklar, silah ve zeytin dalı figürü olan "Dünyaya Barış Kapitalizme Savaş" pankartımızı alanda görülebilir bir yere astık ve miting alanında konuşmalar sürerken bir taraftan şiarlarımızı haykırdık. Aynı zamanda da "Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisi 19. Mücadele Yılında" başlıklı dergimiz Mücadele Birliği'nin satışını yaptık.

Bunu yanı sıra uzun süredir kendisini gösteren bir olguyu da dile getirmek gerek. Leninist Partinin 19. yılı nedeniyle de bunu gündeme getirmeliyiz. Herkesin dikkatini çeken şey (aslında bu hep vardı) gençlerin ve genel olarak yığınların Denizlere yönelmesi, Denizleri temsil eden her şeyi gönülden sahiplenmeleridir. Bu şunun göstergesidir: yığınlar artık devrimi istiyor ve devrimi temsil edenlere yöneliyor. Kitleler artık yaşadıkları bu acılardan kurtulmak ve insanca bir yaşam istiyorlar, bunu var edebilecek tek şey ise devrimdir. Bizler bunu bu mitingde derinden hissettik.

Binlerce kişinin toplandığı alanda konuşmalar yapılırken bir yandan da Türküler söylendi. DTP Eşbaşkanı Emine Ayna ise yaptığı konuşmada; "Bugün dünyanın her yerinde savaşlar var. (...) Devlet yıllardır Kürt sorunu yoktur, PKK sorunu var diyor. Sorun Kürtlerin kimliğinin inkarıdır. Sorunun sonucu 30 yıllık savaştır. Çözümü artık devletten beklemiyoruz. Ne DTP ne de Türkiyeli sosyalistler çözümü devletten beklememeli. Türk halkı da artık Kürt halkının arkasında değil yanında yer almalı" dedi. KESK Genel Başkanı Sami Evren ise, "Emek örgütleri her zaman barıştan yanadır. Kürt sorunu aynı zamanda emekçilerin de sorunudur. Biz mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz" dedi. Miting, müzik dinletileri ve Kürtçe-Türkçe söylenen Enternasyonal Marşı'nın ardından sona erdi. □

25 Ağustos 2008

Bir İşçi Daha Yaşamını Yitirdi

Hatay'dan Kocaeli'ye 20 gün önce gelerek Yıldızsunta Fabrikası'nda işe başlayan gurbetçi işçi, fabrikanın çatısından düşerek can verdi.

Memleketi Hatay Uzuncalı Köyü'nden 20 gün önce Kocaeli'ye gelen Osman Ateş, yine Hatay'dan gelerek 5 aydır Yıldızsunta Fabrikası'nın taşeronu olan Atilla Makine'de çalışan abisi Ali Ateş'in yanında işe başlamıştı. Bugün öğle yemeğinin ardından Yıldız Sunta Fabrikası'nın çatısında montaj işiyle uğraşan Ateş, çatıdan düşerek hayatını kaybetti.

26 Ağustos 2008

Erzurum'da Taşeron İşçiler Eylemde

Erzurum Numune Hastanesi'nde çalışan 450 taşeron firma işçisi, iş bırakma eylemi yaptı. Numune Hastanesi'nin kapatılacağı haberi üzerine Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ı protesto eden işçiler "Bakan İstifa" diye slogan attı.

Erzurum-Bingöl Karayolu üzerinde yapımı tamamlanan 400 yataklı Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin hizmete açılmasıyla, kent merkezindeki Numune Hastanesi'nin kapatılacağı yönündeki iddialar, taşeron firma personelini sokağa

tirdiler.

Silikozis Bir Can Daha Aldı

Yozgat'ın Çekerek ilçesine bağlı Koyuncular köyünden yıllar önce gittiği İstanbul'da silikozis hastalığına yakalanan Kemal Atik yaşamını yitirdi.

İstanbul'da bir cam fabrikasında çalışan ve aynı hastalığa yakalanan 26 kişiden biri olan Atik'in ölümüyle aynı köyde silikozis nedeniyle yaşamını yitirenlerin sayısı da 15'e çıkmış oldu. Kemal Atik, Ankara Meslek Hastalıkları Hastanesi'nde uygulanan tedavisinin ardından önceki gün akşam ambulansla köyüne götürülmüş ve Koyuncular'a vardığı sıralarda yaşamını yitirmişti. 66 yaşındaki Atik 6 çocuk sahibiydi.

Köylülerden Muzaffer Buldu, ölümler yaşandıkça psikolojilerinin bozulduğunu, 11 kişinin daha ölümü beklediğini belirtti. Buldu, hastalığa yakalanan köylülerin olay basına yansdıktan sonra tedavi edilmeye başladığını ve geç kalındığını aktardı. Belediyeden zaman zaman kömür, erzak gibi yardımların yapıldığını söyleyen diğer silikozisli köylüler ise ailelerinin gelecekleri için devletten yardım bekliyor ve en azından malulen emekli edilmek istiyorlar.

EMEKCİLERİN YAŞAMI EYLEM

döktü. Erkayalar Temizlik Şirketi adına çalışan 450 işçi, bugün saat 09.00'da hastane bahçesinde toplanarak Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ı alkışlarla protesto etti. İşçiler, Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'nün ekiplerinin yığınak yaptığı hastane bahçesinde "Bakan istifa", şeklinde slogan attı.

Daha sonra hastaneye gelen Erzurum milletvekilinin konuşması ve işçilere hastanenin kapatılmayacağını söylemesi üzerine işçiler 2 saat süren eylemlerini bi-

Madencinin Cesedi Çıkarıldı

Zonguldak'ın Kilimli beldesindeki Damarlı Mahallesi Orta Damar mevkinde, kaçak bir kömür ocağında, 25 Ağustos saat 13.00 sıralarında tavan kısmından top- rak kayması sonucu oluşan göçükte mahsur kalanlardan Murat Balık'ın cesedi çıkarıldı.

29 Ağustos 2008

Tersanelerde Bir Ölüm Daha

İstanbul Tuzla'daki tersanelerde yaşanan işçi ölümlerinin ardından Kocaeli'nin Körfez ilçesinde bulunan Marmara Tersanesi'nden de bir ölüm haberi geldi. Çalıştığı gemiden düşen bir işçi öldü. Kaza önceki akşam meydana geldi.

Görgü tanıklarının ifadesine göre, Marmara Tersanesi'nde inşa edilen gemide çalışan evli ve 2 çocuk babası İsmail Kırılancık, yaklaşık 10 metre yükseklikten düşerek ağır şekilde yaralandı. Arkadaşları tarafından hastaneye kaldırılan Kırılancık kurtarılamadı.

30 Ağustos 2008

MKE'de Patlama: 3 İşçi Öldü

Makine Kimya Endüstrisi (MKE)'nin Kırıkkale'deki tesislerinde öğleden sonra iki büyük patlama meydana geldi. Tesislerde boya yapan taşeron işçilerinden 3'ünün yaşamını yitirdiği patlamalarda 16 işçinin ise ağır yaralandığı açıklandı.

Patlamaların hemen ardından başlayan yangın hızla yayıldı ve çevredeki araziye de etkisi altına aldı. Ölen işçilerden ikisinin isminin belirlenebildiği ve bu kişilerin Musa Pehlivanlı ile Nazmi Tombak olduğu bildirildi. Tesisler patlamaların sonrasında hızla boşaltıldı, yaşanan büyük paniğin sonrasında çevreden çok sayıda ambulans ve itfaiye aracı sevk edildi. Yapılan ilk müdahalelerle yangın kontrol altına alındı.

Tesislerin çevresindeki binaların da camlarının kırılmasına yol açan patlamalar nedeniyle çıkan yangının kontrol altına alındığı söylene de yeni patlamaların olabileceği belirtiliyor. Henüz kendilerinden haber alınamayan işçilerin olduğu bilgisi endişeleri artırdı. Yeni patlama olabileceği kuşkusu nedeniyle tesislerin yakınına kimse yaklaştırılmıyor, itfaiye araçları ve görevlileri de tesislerin dışında bekletiliyor.

Patlamalar sırasından tesislerde 150 dolayında işçi çalıştığı, bunlardan 20'sinin patlamanın olduğu bölümde bulunduğu ileri sürülüyor.

Fındık İşçilerini Taşıyan Araç Devrildi

Düzce'den dönen fındık işçilerini taşıyan minibüsün dönüş yolunda devrilmesi sonucu 4'ü ağır olmak üzere 22 kişi yaralandı.

Alınan bilgilere göre Düzce'de fındık topladıktan sonra Diyarbakır'a dönen mevsimlik işçileri taşıyan 12 KM 0207 plakalı minibüs, Malatya-Diyarbakır arasında Kayapınar köyü yakınlarında yaklaşık 50 metrelik şarampole yuvarlandı.

02 Eylül 2008

Taş Ocağında Ölüm

Eskişehir'in Mihalçık ilçesinde taş ocağı sahasında yerleştirilen dinamit lokumlarından birinin kontrolsüz patlaması sonucu, 2 ateşleyiciden biri öldü diğeri yaralandı.

Koyunağılı köyünde bir firmada belgeli ateşleyici olarak görev yapan İlhami Yüksel ile İbrahim Arslan, ocak sahasında açtıkları 40 noktaya yerleştirdikleri dinamitleri kontrol ederken son noktadaki dinamit lokumu patladı.

Patlamada İbrahim Arslan olay yerinde öldü. Ağır yaralanan İlhami Yüksel, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde tedavi altına alındı.

03 Eylül 2008

Fındık Üreticileri Yol Kapattı

Eylül ayında fındığa 4 YTL fiyat verilmesi Düzce'nin Gümüşova ilçesinde protesto edildi. Üreticiler D-100 kara yolunu araçlarıyla trafiğe kapattı. Gümüşova ilçesinde fındık üreticileri hükümetin a-

çıkladığı fındık fiyatlarını protesto etmek için sabah saatlerinden itibaren biraraya geldiler. Traktör, patpat ve hasat makineleriyle D-100 kara yolunu kullanarak Cumayeri kavşağına giden fındık üreticileri, burada çeşitli sloganlar atarak, yolu yaklaşık 15 dakika trafiğe kapattı. Gümüşova Kaymakamı Fatih Akbulut'un, uluslararası karayolunun trafiğe kapatılmasının suç olduğunu belirtmesine rağmen fındık üreticileri dağılmadı. Gölyaka ilçe kavşağına kadar yaklaşık 15 kilometrelik yolu karayolunun sağ şeridini kullanarak yürüyen fındık üreticileri, daha sonra eylemlerine son verdiler.

Fındık Üreticileri

AKP Binasına Saldırdı

Sakarya'nın Kocaeli ilçesi'nde fındık

taban fiyatının açıklanmasından sonra aralarında 2B nedeniyle fındıklarını TMO'ya teslim edemeyenlerin de olduğu bin kadar fındık üreticisi FİSKOBİRLİK Genel Başkanının bürosunu taşıyıp, AK Partinin tabelasını indirmek istedi.

Alınan bilgilere göre sabah saatlerinde Kocaelide fındık taban fiyatını protesto eden üreticiler, ilçenin Zafer Meydanında toplanarak yürüyüş yapmak istedi. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine kalabalık, Ziraat Odasının camlarını taşıladı.

Buradan AK Parti İlçe Teşkilat binasına kadar gelen kalabalıktan bir kişi çatıya çıkarak partinin tabelasını indirmeye çalıştı. Tabelaya tekme atan ve vuran kalabalık, binanın camlarını kırdı. Öfkeli üreticiler daha sonra ise FİSKOBİRLİK Genel Başkanı Lütfü Bayraktar'ın bürosuna ilerleyerek saldırıda bulundu. Büroyu

da taşılayan kalabalığa polis müdahalede bulundu. Kalabalığın üzerine göz yaşartıcı gaz sıkkan polis, kalabalığı bölgeden güçlkle uzaklaştırdı.

05 Eylül 2008

Hakkari'de Üç İşçi Yaralandı

Hakkari'nin Çukurca ilçesinde enerji hattındaki arızayı onarmaya çalışan işçilerin çalışması sırasında yaşanan patlamada 3 işçi yaralandı.

Alınan bilgilere göre, Çukurca ilçe merkezine 5 kilometre uzaklıkta bulunan Darsinki Tepesi yakınlarında, Çayırılı ve Işıklı bölgelerinde bulunan askeri birliklerin enerji nakil hatlarında yaşanan arızayı gidermeye çalışan işçilerin çalışması sırasında patlama meydana geldi. Yaşanan patlamada işçilerden Veysi Genç, Cihan Kutluk ve Fahretin Altıntaş yaralandı. İşçilerin hayati tehlikelerinin bulunmadığı bildirildi.

06 Eylül 2008

Adana Makinistler Eylemde

Adana Tren Garı'nda görevli TCDD 6. Bölge Müdürlüğü makinistleri, çalışma koşullarına tepki gösterdi. Eylem yapan makinistler, "Ölmek öldürmek istemiyoruz", "İnsanca çalışmak istiyoruz" diye slogan attı.

Son dönemde hazırlanan tren harekât programlarında, istasyonların kapasitesi ve personel sayısının gözetilmediğine dikkat çeken Türk Ulaşım Çalışanları Sendikası (TUS), Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve Demiryolu Makinistleri Derneği (DEMARD) üyeleri TCDD 6. Bölge Müdürlüğü'nü protesto etti.

Makinistlerin üzerine fazla iş yükü bindirildiğine dikkat çeken eylemciler, sorunlarına çözüm bulunmasını istedi. Adana Garı önünde toplanarak slogan atan göstericiler adına açıklama yapan BTS Adana Şube Başkanı Tonguç Özkan, makinistlerin bazı durumlarda 15-20 saat çalıştırıldığını kaydetti. Uzun çalışma sürelerinin yeni ölümlere, kazalara neden olacağına vurgu yaptı. □

PROLETARYANIN DEVRİMİ B

Türk Genelkurmayının emriyle yapılan bir cezaevi ziyareti ortalığın karışmasına yetti. Bir kez daha yinelemek gerekir: “burjuvaların barışı böyle olur”muş. Burjuva karşı-devrim cephesinin saflarında “ateşkes” ilan edileli ne kadar zaman oldu ki! İşler dün bir, bugün iki sözüne uygun şekilde gidiyor. Ordu ile hükümet arasında emperyalistlerin ve tekelci sermayenin büyük baskısıyla ilan edilen “barış” Genelkurmay Başkanı’nın emekliliğe ayrılmasıyla birlikte, anlaşmanın mürekkebi kurumadan yerini savaşa bıraktı.

Olayın gelişimini hatırlayalım. Yeni Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, görev atanmaz, ilk icraat olarak bir Korgeneral F-Tipinde paşa paşa yatmakta olan eski paşaları ziyarete gönderdi. Bu ziyaret, her şeyden önce hükümete iki anlama gelmeyecek açıklıkta bir mesaj ve meydan okumaydı. İkincisi, anlaşmanın ya da zoraki barışın tek taraflı bozulduğunun ilanıydı. Hükümet, kendisine yönelik hiç beklemediği bu hamleyi “insani duygularla yapılmış bir ziyaret” olarak açıklamaya çalıştı. Ama Genelkurmayın “yargıya güvenimiz tamdır” sözü ne kadar laf olsun diye söylenmiş bir söz ise hükümetin açıklaması da bir o kadar zevahiri kurtarmaya yönelik bir çırpınmadır. Tekelci sermaye sınıfı arasında karşı devrim cephesini güçten düşüren “iç savaş” bir korgeneralin taraflardan birinin elindeki iki tutsağı ziyaretiyle yeniden başlamıştır.

Bu, beklenmedik bir gelişme mi? Elbette değil. Burjuva barış doğası gereği kendi içinde daima yeni bir savaşın tohumlarını taşır. Çünkü burjuvazi “barış” –bu barış burjuvazinin değişik kesimleri arasındaki bir barış da olsa- tarafların birbirleri üzerinde üstünlük sağlayamadıkları denge durumunda, güçlerin yeniden derlenip toparlanması, savaşın daha şiddetli sürdürülebileceği hazırlıkların yapılması için bir soluklanma molası olarak başvurur. Denge durumu bozulur bozulmaz, taraflardan birinin kendine güveni gelir gelmez “barış”ın sonu da gelir. Bu anlamda her burjuva barış yeni bir savaşın hazırlık aşamasıdır. Belli ki, bir süre önce

kurulan dengeler son dönemde ortaya çıkan gelişmelerle birlikte bozulmuş ve yeni dengeler ortaya çıkmıştır.

DENGE BOZAN GELİŞMELER

Karşı-devrim cephesinde “ateşkes”le ifadesini bulan denge durumu nasıl bozuldu? Gerçekte kimilerinin sandığı gibi, görünürdeki olgu, yani Yaşar Büyükanıt’ın emekli olup, İlker Başbuğ’un Genelkurmay Başkanlığına atanması, tek başına dengeyi bozan gelişme miydi? Sınıf savaşında kişilere asla hakketmedikleri böyle önemli bir misyon biçmek ne bilimseldir, ne de doğrudur. Elbette kişilerin oynadığı bir rol var ve bu anlamda kişisel özelliklerin, düşüncelerin, eğilimlerin vb vb belli bir önemi var. Ama kişiler ancak kendi özelliklerine uygun nesnel bir ortam bulurlarsa tarihte etkin bir rol oynayabilirler. Onların sınırı budur. Toplumların yaşamında önemli dönüm noktalarının, kırılma anlarının temeli ise daima sınıf savaşındır, bu savaşın üzerinde yükseldiği nesnel koşullardır.

Tekelci sermayenin, emperyalistlerin kurduğu dengeleri, planları, politikaları her adımda, daha hayata geçme olanağı bulmadan bozan, sekteye uğratan, uygulamaz hale getiren koşulların başında Kürt halkının özgürlük savaşı ve işçi sınıfı ile diğer emekçi sınıfların mücadeleleri gelmektedir. Her şeyden önce Kürt halkı ne tekelci sermayenin, ne hükümetin ne de emperyalistlerin beklemediği bir direniş göstermiştir. Büyük iddialarla Genelkurmay Başkanlığı koltuğuna oturduğunda Y.Büyükanıt, emperyalistlere ve tekelci sermaye sınıfına Kürt halkının özgürlük savaşını kısa süre içinde bitirme vaadinde bulunuyordu. Bu amacı gerçekleştirmek için Kürt halkına karşı TC tarihinin en kapsamlı hava saldırısı düzenlendi. Sonuç biliniyor: Genelkurmayda yapılan hesaplar Kürdistan dağlarından ve sokaklarından geri döndü. Ankara’da hükümet, ordu, muhalefet, yani bütün karşı devrim cephesi bu bozgun sonucunda birbirine girdi. Kürt halkı ise en kapsamlı saldırıyı başarıyla püskürtmüş olmanın kendisine ver-

diği moral üstünlüğü ile savaşını yükseltiyordu.

Karşı-devrim cephesinin en fazla birlik olması gerektiği bir sırada Ankara’da ki bu “iç savaş”a ne tekelci sermaye ne de emperyalistler daha fazla katlanabilirlerdi. Bu iki gücün sert müdahale ve baskısı sonucu “iç barış” ilan edildi. Bu “barış”ın ilk meyvesi, hükümeti rahatsız eden, bir ölçüde başına buyruk davranmaya başlayan, ABD’nin kontrolünden çıkan, üstelik de artık gereksiz hale gelmiş olan, aralarında kuvvet komutanlığı, ordu komutanlığı yapmış generallerin de bulunduğu bir kısım asker ve sivilin “Ergenekon” adlı bir operasyonla toparlanıp F-Tipi zindanlara kapatılması oldu. Ordu adına Genelkurmay sursus oldu. Hükümet “çeteleri temizliyorum” havasıyla toplumda bir zihin bulanıklığı yaratma fırsatını buldu. Başta sosyal reformistler olmak üzere sol’un önemli bir kesimi tekelci sermaye ve hükümetin bu zokasını yuttu. Kimisi “çeteler yargılsın”, kimisi “sonuna kadar gidilsin” dedi, kimisi ise hızını alamayarak “bu işi siz değil biz yapabiliriz” anlamında “bu pislği devrim temizler” sloganına sarıldı.

Kürt halkının, emekçi sınıfların ve devrim güçlerinin önüne bütün burjuva sınıf değil, tekelci sermayenin sınıf egemenliği hiç değil, fakat bunlar yerine burjuva sınıfın bir kesimi, hatta ondan da azı, tekelci sermayenin ve emperyalistlerin gözden çıkardıkları bir avuç eski katil vb vb hedef olarak konduğu için tekelci sermaye sınıfı bu işten hoşnuttu. Böyle bir zokayla kitlelerin desteğini arkasına alma ve “demokrat” görünme fırsatı yakaladığı için hükümet memnundu. Sosyal reformistler alttan alta destekledikleri hükümet “demokrat” çıktığı için, çetelerden kurtulma umudu ortaya çıktığı için ve daha önemlisi “demokratikleşme yolunda ciddi adımlar atıldığı” için zevkten dört köşe idiler. Ortalama sol, “Susurluk” sürecinden hiç ders almamışçasına, “bu işi en iyi biz yaparız”ın politik dile çevrilmiş hali olan “bu işi devrim temizler” sloganına ortam doğduğu için mutluymuştu. Daha ne olsundu!

Ama bir darbe bu saadet tablosunu

TÜTÜN BURJUVAZİYE KARŞIDIR

yıkılmaya yetti. Saadet tablosunu yıkan darbe Kürt halkından, emekçi sınıflardan, devrim güçlerinden ve Kafkasya'daki gelişmelerden geldi. Kürt halkının en kapsamlı saldırıyı püskürtmüş olmanın verdiği moral üstünlüğü ile savaşını yükselttiğine işaret etmiştik. Gerilla, K.Kürdistan'da eylemlerini sıklaştırdı ve tabur basacak, karakol ele geçirecek kadar ileri gitti. Kürt halkı ise, gerillaya sahiplenmenin çok ötesinde, serhıldan provalarına yeniden başladı. Gerilla cenazeleri, devletin, askerinin, polislin zulmü gibi her gelişmeyi devrimci kitle eylemini geliştirmenin vesilesi haline getirdi. Newroz'da yüz binlerle meydanları doldurdu ve en önemlisi ufak tefek tavizlerle aldatılmayacak derecede bilinçli olduğunu ortaya koydu. Türkiye'deki emekçi sınıflara ve devrim güçlerine gelince... Onlar da Kürt halkından geri kalmayarak Newroz'da, 1 Mayıs'ta, 6 Mayıs'ta meydanları on binlerle doldurarak, grevler, direnişler, gösteriler düzenleyerek devrimci kitle eylemine olan eğilimlerini ortaya koydular. Bu dönemde işçi grevlerinde ve direnişlerinde hatırı sayılır bir artış görüldü. Gençliğin devrime, devrim güçlerine eğilimi 6 Mayıs'ta Denizlere olan sevgi biçiminde karşımıza çıktı. Burjuvazinin uykularının kaçması için daha ne gereksindi!

KAFKASYA VE ÖTESİ

Tekelci sermaye sınıfı, iki ülkenin birleşik devrimini ezmek için birleşmiş bir karşı devrim cephesine ihtiyaç duyuyordu. Emperyalistler ise hem devrimi ezmiş hem de iç sorunlarını halletmiş, kendi içinde sağlam duran bir cephe ülkesine ihtiyaç duyuyorlardı. Bu ülke Türkiye'den başkası olamazdı. Bu amaçla UKH'ne karşı tam destek vererek, Ergenekon operasyonunda bazı piyonları feda ederek, ordu-hükümet-muhalefet arasındaki savaşa son vererek sorunlarını çözmeye yardım ettiler. Çünkü Türkiye onların gözünde bir cephe ülkesiydi. Başka bir ifadeyle, Ortadoğu'da, Irak'ta, Kafkaslarda emperyalistlerin çıkarlarını gözü kara şekilde koruyacak, bunun için savaşı göze alacak, İ-

ran'a karşı emperyalistlerin yanında tereddütsüz yer alacak bir ülkeydi onlar için. Yani bir çeşit "Gürcistan"ı.

Emperyalistler durumun hiç de öyle olmadığını önce İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın Türkiye gezisinde fark ettiler. Emperyalistlerin tam abluka altına alınmasını istedikleri İran'la Türkiye'nin enerji alanında yeni anlaşmalar yapmasını ABD ancak başparmağını tehditkâr şekilde sallayarak önleyebildi. Saakaşvili denen gerçek ABD uşağının G.Osetya'ya saldırması ise emperyalistlere Türkiye hakkında besledikleri umutların pek de gerçekçi olmadığını göstermiş oldu. Cephe ülkesi dediğin Gürcistan gibi olmalıydı: Gözü kara, emperyalistlerin bir dediğini ikiletmeyen. Peki, bu savaşta emperyalistlerin çok şey beklediği Türkiye ne yaptı? Kocaman bir hiç!

Bir kez daha anlaşıldı ki, ne Türkiye Gürcistan'dı, ne de A.Gül Saakaşvili idi. Emperyalistlerin "gün o gündür, kendini göstermenin zamanı" dedikleri Türkiye savaşın ilk günlerini Gürcü ordu ve polisini nasıl eğittiğini anlatmakla geçirdi. Bunların teçhizatının da Türkiye'den geldiğini övüne övüne anlatırken birden işin ciddiyetini kavradılar ve bir daha lafını etmediler. Sonra Rusya'nın kararlılığını ve sertliğini görünce "itidal" çağrılarını yapmak ve Gürcistan'ın toprak bütünlüğüne saygısını! ifade etmekle yetindi. Ama saygı ve itidal çağrılarını emperyalistlerin karnı toktu. Onlar itidal ve saygı ifadeleri değil savaş peşindeydiler. Laf değil icraat istiyorlardı. Rusya'ya karşı şu ve ya bu şekilde Gürcistan'ın yanında savaşacak bir Türkiye arıyorlardı. Oysa karar anında ayak sürçmek Türk tekeli sermayesinin karakteristik özelliği idi. Bu özellik tarihte olaylarla sabittir.

Öyleyse artık zoraki "iç barış"ı bozmanın önünde herhangi bir engel yoktu. Önce AKP'nin kapatılmasına oy vermeden, hatta engelleyen Anayasa Mahkemesi Başkanı protokolde arka sıralara atıldı. Arkasından devir-teslim töreninde ABD ve İsrail'le sıkı ilişkilerinden asla kuşku

duyulmayacak olan yeni Genelkurmay Başkanı başparmağını hükümetin gözüne sokarcasına, "endişelerimizi ciddiye alın" diye salladı. Son hamlesini ise, adı gazeteci cinayetine karışmış bir korgenerali F-Tipi'nde tutulan emekli generalleri ziyarete göndererek yaptı.

Karşı devrim cephesinde işlerin karışacağına bütün işaretleri mevcut. Burada önemli olan proletaryanın ve devrim güçlerinin nasıl bir politika izleyeceğidir. İşçi sınıfı hiçbir durumda kendi bağımsız sınıf çıkarlarını ve politikasını bir tarafa bırakarak burjuva sınıfın kanatlarından herhangi birini destekleme durumuna düşmemelidir. Demokratikleşme ya da çetelerden arınma adına sadece Ergenekon denen çete ve onun arkasındakilere karşı mücadele etmek işçi sınıfını kaçınılmaz biçimde burjuvazinin kuyruğuna takacaktır. Bu politika "bu pisliği devrim temizler" gibi keskin sloganlarla ifade edilse de sonuç değişmeyecektir. Ve tersi de doğrudur. Laiklik ya da başka herhangi bir gerekçeyle sadece dinci faşistleri hedef tahtasına yerleştirmek emekçi sınıfları bu sefer burjuvazinin farklı bir kanadının peşine takacaktır.

Kürt halkı, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar demokrasinin, demokratikleşmenin ancak bir devrimle tekeli egemenliğin yıkılması ve faşist devletin dağıtılmasıyla mümkün olacağını bir an bile gözden kaçırmamalıdır. Devrim sadece "Ergenekon pisliği"ni değil bütün bir burjuva sınıf egemenliğini ortadan kaldırmalıdır. Bütün kötülüklerin temeli ve kaynağı olan tekeli kapitalist sistem, burjuva egemenlik ve faşist devlet ayakta kaldıkları sürece ne demokrasiden, ne demokratik devletten ne de gerçek bir özgürlükten söz edebiliriz. Başka bir ifadeyle emekçi sınıflar ve Kürt halkı bütün iktidarın ele geçirilmesinden başka bir hedefi önlerine koyamazlar.

Tam da bu nedenle Kürt halkının ve emekçi sınıfların mücadele bayraklarına "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganını yazmalarının zamanıdır. □

ÇELİŞKİLER DÜNYASI

Barış her masal dinleyişinden sonra korku yaşıyordu. Koca bir dev, büyükanneyi yutan kurt, çocuklara kötü davranan üvey anne, ıssız bir orman, korkunç canavarlar... Sonra da masaldı diye avuturdu kendini. “Gerçek değiller zaten, hem kitaptan da çıkamazlar-*dı ya*” diye söylenirdi kendi kendine. Ardından yorganıyla başını örter kendini güvende hissetmeye çalışırdı.

O gün hemen uyuyamamıştı Barış, düşüncelere dalmıştı. Dinlediği masallardan korkmayacağı konusunda kendini ikna etmişti ama bu sefer de gerçek hayatta karşılaştıklarına, televizyonda, haberlerde izlediklerine kafası takılmıştı. Ve masalarda dinlediklerinden çok daha korkunçlarına tanık olduğunu fark etti. Savaşlarda çoluk çocuk demeden insanlar acımasızca öldürülüyor, bir adam cinnet geçirip çocuklarını, eşini ve kendini öldürüyor, bir kaza sonucu insanlar paramparça oluyor, polis sokakta insanların üzerine ateş açıyor, onları coplarla öldüresiye dövüyor... Ne korkunçtu bu gördükleri. Masalarda duyup korktuğu canavarlar insan kılığında tüm gerçekliğiyle karşısındaydı oysa. Asıl bunlardan korkması gerekiyordu. Ama yine de büyüünce korkmam diye düşündü. Öyle ya anne ve babası ve de diğer büyükleri korkmuyorlardı. Korksalar bütün bunları olağanmış gibi seyredip tepkisiz kalmazlardı. “Evet büyüünce korkmam” dedi Barış kendi kendine ve uykuya daldı.

Barış, uyanınca dünkü düşündüklerini tekrar düşünmeden edemedi ve korktu yine ama büyüklerin tavrını aklına getirince korkusu geçer gibi oldu. “Büyüünce korkmam, öyle ya büyükler korkmuyorlar, korkmuyorlar ki seyirci kalıyorlar” diye söylendi kendi kendine. Ama bu kadar korkusuz olmak iyi bir şey mi, kötü bir şey mi bir türlü karar veremedi. Bu sefer zihnini bu düşünce meşgul etmeye başladı. Babası seslenene kadar bu düşünceye dalmıştı. Sonra bugün babasıyla dışarı çıkacağını hatırladı ve acele hazırlanıp babasıyla çıktı.

Barış’ın bu sefer aklını gördükleri ve yaşadıkları kurcalayacaktı. Bindikleri otobüs hızlı ilerleyemiyordu ama bu durum otobüsten kaynaklanmıyordu. Önlerinde bir sürü araba vardı, arkalarında da öyle. Bindikleri otobüste bir sürü yolcu vardı, bütün koltuklar dolu, ayakta da duran çoktu. Ama otobüsün önündeki ve arkasındaki arabaların çoğunda ya bir kişi vardı ya da iki. Barış onların da otobüse bindiklerini hayal etti ve şöyle düşündü: o zaman yoldaki arabaların bir çoğu olmayacaktı ve yol tenhalaşacaktı, otobüs daha hızlı gidebilecek, insanlar bir yere giderken yolda bu kadar oyalanmayacaktı. Bu sefer büyüklerle şaşmadan edemedi. Nasıl olur da bu fikir akıllarına gelmez ve bir yere gidip gelirken bunca eziyeti çekmeye katlanırlardı. Çok sabırlıların bu büyükler çok! Aklına hastanede oldukları vakit tanık oldukları manzara geldi. Hastalar sıra numarası almak için çok erken geldiklerinden bahsediyorlardı. Ki Barış’la annesi onlar kadar olmasa da erken gelmişlerdi. Daha görevli memur yoktu. Oradaki hastalar görevli memur gelene kadar geliş zamanlarına göre sıra olmaya çalışıyor ve durumlarından şikayetlerini dile getiriyorlardı. Birbirlerinin önüne geçene de insanlık dışı hareket ettiklerini söylüyor, tepkide bulunuyorlardı. Tam bu sırada Barışın annesi “*asıl bize sunulan bu şartlar, hastane köşelerinde bu şekilde eziyet çekmemiz insanlık dışıdır*” dedi. Barış da annesinin bahsettiği bu insanlık dışılığa neden olanın kim olduğunu anlamasa da insanların sabır gösterdikleri şartların katlanılır, çekilir şey olmadığını düşündü. Ve “*büyükler çok sabırlıların çok*” dedi kendi kendine. Ama bu kadar sabırlı olmanın iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğuna karar veremedi.

Barış bu düşüncelere dalmışken kaldırımında yürüyen adam ilgisini çekti. Sırtında neredeyse ağırlığının iki katı yük vardı ve bu yüzden ağır ağır yürüyordu. Belli ki dengesini kaybetmemek ve yürümeye devam edebilmek için kendini çok zorluyordu. Yanında da malın sahibi elini kolunu sallaya sallaya yürüyordu. “*Ne garip*” dedi Barış. Biri ağırlığından fazla yük taşıyacak diğeri de malın sahibiyim diye boş boş yürüyecek.

Barış biraz daha ilerde kahvede boş oturan adamları gördü ve çoğu da gençti. Babası adamların iş olmadığı için boş boş oturduklarını söyledi. “*Ama nasıl olur*” dedi Barış. “*Daha geçenlerde arkadaşım babasının sabah i-*

şe çok erken gittiğini akşam da işten geç döndüğünü söylemişti. Hatta babam babası işten döndüğünde arkadaşım uyumuş oluyor. Yani yapacak çok iş var ki bu kadar çalışıyor.” Barış boş oturan adamların da çalıştıklarını, arkadaşının babasının çalışmaktan bitap düşmeden eve döndüğünü ve dinlenmek, çocuğuyla ilgilenmek için zamanının kaldığını hayal etti. Bu durumdan hem arkadaşım hem de ailesi mutlu olurdu diye düşündü.

Barış’ın bu sefer dikkatini çocuklar çekti. Mendil, sakız, simit vb. satanlar, araba camını temizleyenler, ayakkabı boyayanlar, çay servisi yapanlar, araba tamirciliğinde çalışanlar... “*İyi de çocuklar çalışmaz ki, hem ben çalışmıyorum. Büyüklerin çalışmayıp da çocukların çalışıyor olması ne garip*” dedi Barış. Kimi çocukların giysileri soğuk havaya rağmen inceikti ve ayakkabıları yırtıktı. Oysa gördüğü mağazalarda ne çok ayakkabı ve giysi vardı. Peki bu çocuklar okula ne zaman gidiyordu?

Yolda, kaldırımında bir sürü insan dileniyordu, yiyecek ekmekleri bile yokmuş. Bir sürü ekmek ve yiyeceğin çöpe atılması, sebze ve meyvenin çürümeye bırakılması, birçok ürünün tüketim tarihinin geçmesi ve bozulması ve bu insanların aç kalması ne garip çelişki diye düşündü Barış. Haberlerde de kaç kere duymuştu çoğu çocuk milyonlarca insanın yiyecek sıkıntısı çektiğini, bu yüzden öldüklerini. Dedikleri gibi açlık nüfus artışından dolayı değilmiş. Yine hayret etti büyüklerle bunca yiyeceğe rağmen nasıl aç kalırlardı, çocuklarını aç bırakırlardı, ya da bıraktırırlardı. “*Büyükler çok dayanıklıymış çok*” diye söylendi Barış. Ama bu kadar dayanıklı olmanın iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğuna karar veremedi.

Barış yine otobüsle eve dönerken etrafı izlemeye devam etti. Bu sefer kimi yerde çok büyük ve lüks evler kimi yerlerde de çok küçük ve gelişigüzel yapılmış evler gördü. Bu küçük ve gelişigüzel evlerin etrafı çamurluydu, doğru dürüst yolları yoktu. Barış’ın o an aklına bir evin kum, çimento ve tuğlalardan yapıldığı geldi. Bu malmelerden bir sürü yerde vardı. Ama insanlar yine de böyle sağlıklı evlerde ve ortamlarda yaşıyordu. Babası bu tür evlerin bir sürü yerde yıkıldığını ve biriken malmeleri eritmek amacıyla yeni evlerin yapıldığını bunların da evleri yıkılan insanlara alım güçleri ve iş ortamlarına yakınlık dikkate alınmadan satıldığından bahsetti. Bu gördüğü evlerin de yıkımla karşı karşıya olduğunu ama sahiplerinin yıkıma direndiklerini çünkü onlara pazarlanan evlerin bütçelerini aştığını ve yaşam koşullarıyla uyumlu olmadığını anlattı. Barış babasının bu anlattıklarına karşılık öğretmenin deprem zamanı evleri yıkılanlara yardım edilmesi gerektiği yönündeki sözlerini hatırladı. Ama şimdi insanların, deprem olmadığı halde, evleri yıkılıyordu. Hem de birilerinin keyfi için yıkılıyordu ve bu evlerde barınanlardan başka kimse bu yıkımlara dur demiyordu. Barış öğretmenini hatırlamışken onun derste söylediği diğer sözlerini de hatırladı. Öğretmen onlara polisin halkı korumakla görevli olduğunu söylemişti. Ama televizyonda bunun tersini görmüştü. Polisler halkı korumuyor onlara saldırıyordu. Halk da polisten korkuyordu. Hem insan onu koruyandan, haklarını savunandan korkar mı hiç. Demek ki polis gerçekten halkı korumuyor, haklarını savunmuyordu. Peki ama öğretmen niye yanlış şeyler öğretiyordu. Öğretmen çocuklara doğru şeyleri öğretmekle görevli değil miydi? O halde büyükler görevlerini yapmayı da bilmiyorlar. Büyükler çok yanılıyorlar çok ve bizi de yanılıyorlar diye düşündü Barış.

Barış bu sefer arkadaşını hatırladı. Arkadaşı ona annesinin temizliğe gittiği evlerden bahsetmişti. Evin sahipleri hiçbir iş yapmadan evde otururlardı ya da çıkar gezerlerdi. Buna rağmen harcaycak bir sürü paraları olurmuş. Birileri hiç çalışmaz birileri ise hem kendilerinin hem de başkalarının yerine çalışırlardı. Hiç çalışmayanlar da başkalarının yerine paraya sahip olurdu. Büyükler matematik öğrenmemişler anlaşılabilir. Hem hesap yapamıyorlar hem de yanlış yapılan hesaplara göz yumuyorlar!

Barış bütün bunların sebebinin kapitalizm olduğunu duyuyor bazı büyüklerden ve kapitalizmin masallardakinden de büyük bir canavar olduğunu düşünüyor. İnsanları ve insanlığı yutacak korkunç bir canavar. Ama büyüklerin bu canavardan korkmamaları ve canavarı yok etmeye kalkışmalarını tuhafına gidiyor Barış’ın. Barış bu kadar korkusuzluğun iyi ve doğru olmadığına karar verdi. Kendisi bu canavardan korkuyordu, o yüzden kapitalizm canavarını yok etmek istiyordu. Barış arkadaşlarına da bahsedecekti bu canavardan, onlar da korkacaklardı ve yok etmek isteyeceklerdi onu. Büyüünce hep birlikte savaşıyorlardı. Ama büyükler canavarın vahametini fark edip onu yok ederlerse, Barış ve arkadaşları nöbet tutacaklardı kapitalizm canavarı tekrar hortlamasın diye. Ve emin olacaklardı büyüünce gerçek anlamda korkusuz yaşayabileceklerinden.

Bir Mücadele Birliği Okuru

DESA İŞÇİSİ EMİNE ARSLAN'LA DAYANIŞMA EYLEMİ

28 Ağustos gününde, Basmane-Dericiler kahvesinin önünde, DESA direnişçisi Emine Arslan'a destek vermek amacıyla İzmir Kadın Platformu tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem basın açıklamasının ardından yapılan protesto yürüyüşüyle devam etti. Daha sonra Emine Arslan'a kart atılarak, direnişi selamlandı. Bizler de İzmir Mücadele Birliği Platformu olarak bu eyleme destek verdik. Eyleme çeşitli demokratik kitle örgütleri ve devrimci kurumlar destek verdi. Eylem sırasında "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz", "Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması", "Tuzla Tersanelerindeki İşçi Kardeşlerimizin Yanındayız" yazılı dövizler taşınırken "Emine Arslan Yalnız Değildir", "Yaşasın DESA Direnişimiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" vb. sloganlar atıldı.

Eylem sırasında Emine Arslan'ın yanı sıra Yörsan, Arçelik, Tega Kocaeli Üniversitesi, Unilever, E-Kart, Çapa Çağ, Arkas Liman İşçileri ve Düzce'de fabrikada çalışırken işten atılan işçilerin grev ve direnişlerinin de desteklendiği belirtildi.

Eylem, kartların gönderilmesiyle sona erdi.

**EMİNE ARSLAN YALNIZ DEĞİLDİR
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ**

Mücadele Birliği Platformu/İZMİR

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ ÇIĞLI FESTİVALİNDEYDİ

Çiğli Belediyesi tarafından 1 hafta süren bir festival gerçekleştirildi. Festivale Arif Sağ, Tolga Sağ, Suavi, Musa Eroğlu, Selda Bağcan, yerel gruplar katıldı. Ayrıca tiyatro gösterileri düzenlendi. İlk günler meclis binasının yakınlarında başlayan festival daha sonra konser alanında devam etti. İlk 5 gün meclis binasının yakınlarında kurulan stantlar arasında kitap stantları ağırlıktaydı. Bizler de İzmir Ayışığı Sanat Merkezi olarak standımızla yer aldık. Stantlarımızda kitap ve kartpostalların yanı sıra "Deniz" poster ve tişörtleri de bulunuyordu. Ayrıca Ayışığı Sanat Merkezi'nin tanıtım broşürleri, açlıkla ilgili bildirimlerimiz ve DÖB'ün bildirimleri en geniş şekilde insanlara ulaştırıldı. İki alanda da açtığımız stantlara yoğun bir ilgi vardı. Özellikle Denizlerle ilgili olan her şey insanların dikkatini çekiyordu. En çok da Denizlerle ilgili sohbet etmek istiyorlardı. Çoğu gencin üzerinde Deniz ve Che tişörtleri vardı. Özellikle Suavi ve Selda Bağcan'ın konser verdiği günler çok kalabalık oldu. "Denizlerin Dalgasıyım" şarkısı 3 defa söyletildi Selda Bağcan'a. Denizlerle ilgili bir şey söylendiğinde gençler ıslık, slogan ve çığlıklarla karşılık veriyorlardı. Gelenlerin çoğu politik tartışmalara uzak olan insanlar değildi. Son 3 gün konser alanında devam eden festival, coşku, yeni insanlarla tanışma heyecanı ve 8 günün tatlı yorgunluğuyla beraber sona erdi.

Bu festivalde gençlerin eğilim ve yönelimlerinin hangi yönde olduğu kendini açık bir şekilde göstermiştir. Genç, çocuk, yaşlı her kesim tarafından Denizlere gösterilen ilgi Denizlerin ne kadar büyük bir miras bıraktıklarını göstermektedir. Hani derler ya haklı olan her şey tarih tarafından ortaya çıkarılır diye. Şimdi yaşanan bu süreçte, Denizlerin ne kadar haklı bir mücadele yürüttüğü daha iyi görülüyor, bizlere bıraktıkları değerler binlerce gencin sloganlarında hayat buluyor. Ve bunun önüne geçmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Bir kez daha haykırıyoruz: Tarihin akışının önünde hiçbir güç duramaz.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

ADANA'DA BÖLGESEL BARIŞ MITİNGİ

Türkiye Barış Meclisi'nin çağrısıyla birçok ilde düzenlenen 1 Eylül Barış Mitingi, Bölgesel olarak Adana'da da yapıldı. Çevre illerden Mersin, Antep, Hatay'dan da katılımlar oldu mitinge.

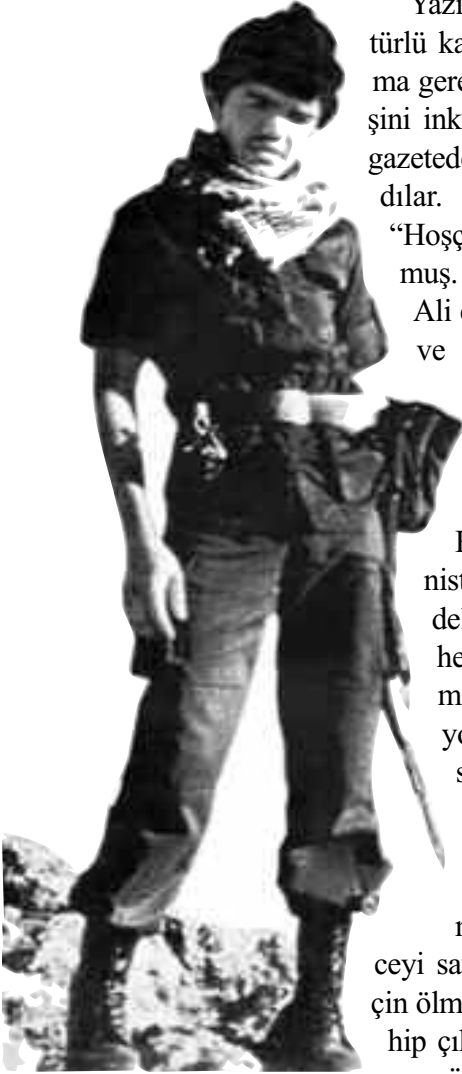
Saat 16.00'da, Mimar Sinan Amfi Tiyatro önünde toplanan kitlenin sloganları ve zılgıtlarla başlayan yürüyüş, miting alanı olan Uğur Mumcu Meydanı'na kadar sürdü. Miting alanında özellikle Kürt gençlerin coşkusu oldukça yüksekti ve mitingde en fazla onların sesleri duyuluyordu. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Mücadele Birliği ve Genç Yoldaş dergilerimizin ve Ayışığı Sanat Merkezi'mizin çıkarmış olduğu kartların satışını ve dağıtımını en geniş şekilde yaptık. Özellikle Deniz Gezmiş resminin olduğu kartlar oldukça ilgi gördü. Ayrıca bu dağıtım sırasında birçok yeni insanla tanıştık. TÜMTİS işçilerinin yoğun katılımı gözden kaçmadı.

Miting, DTP milletvekillerinin yaptığı konuşmaların ve en sonunda da müzik gruplarının sahne almasının ardından sona erdi. Mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Mitingin sonunda kitlerle sloganlarla dağılırken polis saldırısı yaşandı. Polisin müdahalesinden sonra özellikle gençlerden ve çocuklardan oluşan grup bu saldırıya karşılık verdi.

**YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!
BARIŞ İÇİN DEVRİM
DEVİRİM İÇİN SAVAŞ!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

TEĞMEN ALİ'NİN YOLDAŞLARI MÜCADELEYİ SÜRDÜRÜYOR

Yazıya nasıl başlayacağıma bir türlü karar veremedim. Ama yazma gereği duydum. Çünkü geçmişi inkar edenler bu günlerde bir gazetede bir şeyler yazmaya başladılar. O yazıda söylediği gibi, “Hoşçakal” diyeli tam 24 yıl olmuş. Hoşçakal dediği Teğmen Ali enternasyonalist bir savaşçı ve Filistin’de savaşarak ölen bir devrimci. Ali’ye Hoşçakal diyenler, 30 yıldır Türkiye ve Kürdistan topraklarına uğramamışlar. Kimisi kendini Kürt komünisti ilan etti, kimi İsveç modeli demokrasi istedi. Bazıları her türlü rezilliği yaptılar. Ama bugün Ali’ye sahip çıkıyorlar. Hayır bunu yapamazsınız! O kadar kolay değil! Siz daha yoldaşlığın ne olduğunu bilmiyorsunuz. Yoldaşlık her şeyi paylaşmak, yoldaşlık aynı düşüncüyü savunmak, yoldaşlık onun için ölmeyi bilmektir ve davaya sahip çıkmaktır. Ve parti bayrağını en yükseklerde dalgalandırmaktır.

Sizler ne yaptınız, 30 yıldır bu topraklara ayak basmadınız. Yürekli insanlar ölmeyi ceza evlerinde yatmayı, ölüm oruçlarında ölümsüzleşmeyi bildiler. Türkiye’deki komünistlere laf söylemek hiç kimsenin haddine değil. Sizler “Hoşçakal” deyip Avrupa’ya gittiğinizde onlar 12 Eylül faşizmine karşı hep direndiler. Teğmen Alilere sahip çıktılar ve hala o savaşı sürdürüyorlar. Sizler “Hoşçakal” deyip arkanıza bakmadınız ama 12 Eylül faşizminde İzmir Buca’da idam edilen yoldaşlarımız cellatlarını ayağa kaldırıp 1 mayısı kutlayanlardı. Onlar cellatlarının karşısında eğilmediler. Kaçmayı değil savaşmayı seçtiler. On yıllardır Ali’nin, Seyitlerin yoldaşları alanları faşizme dar ettiler ve ediyorlar, mücadele devam ediyor. Onun için Teğmen Ali’ye sahip çıkmak, sizin gibilerin ağzına yakışmıyor ve yakışmaz. Teğmen Ali’nin yoldaşları mücadeleyi sürdürüyor. Leninistler mücadele devam ediyor. Bırakmadıkları bayrağı en yükseklerde tutmaya Türkiye ve Kürdistan topraklarına dikmeye başladılar. Bundan hiç kimsenin kaygısı olmasın. Deniz’in Yusuf’un Teğmen Ali’nin İhsan’ın Mehmet’in İmam’ın yoldaşlarının bunları yapacak yürekleri vardır. Çünkü onlar hayatla nişanlı ölümle evlidirler.

ANTEP’Lİ BİR İŞÇİ

1 MAYIS MAHALLESİ’NDE EYLEM

1 Mayıs Mahallesi’nin kuruluşunun 31. yılı, devrimci çevreler ve demokratik kitle örgütleri tarafından mahallede gerçekleştirilen bir yürüyüş ile selamlandı. Aynı zamanda 2 Eylül

Gecekondu Direnişi sırasında ölümsüzleşen 12 emekçi de anıldı.

PSAKD (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği) bahçesinde toplanan kitle, buradan toplu bir biçimde yürüyüşün başlayacağı Cennet Düğün Salonunun önüne sloganlarla yürüdü. Burada flamalar ve dövizler de açılarak ortak pankart arkasında yürüyüşe başlandı.

Yürüyüş sırasında sık sık “2 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür”, “1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları haykırıldı.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüş, 3001 Caddesi’nin sonunda bulunan durağa geldiğinde, yapılan saygı duruşu ve basın açıklamasıyla son buldu.

Basın açıklamasında “1 Mayıs Mahallesi halkının geçmişinin izinden giderek, geleceğine sahip çıkması, dayanışma ve mücadeleyi büyütmesi gerektiği” vurgusu yapıldı. □

BOLU F TİPİ’NDE ZİYARET ENGELİ

Mehmet Aslan Yılmaz, akciğer kanseri. Bolu F Tipi’ndeki adli mahkumlardan biri. Hastalığı ilerlemiş. Günleri sayılı.

28 Ağustos günü, Mehmet Aslan Yılmaz’ın ailesi, ziyaret için Bolu F Tipi’ndeydi. Yoldaki yoğun trafik yüzünden görüş saatine yetişemiyor aile. Görüşe izin verilmiyor. Cezaevi Müdürü’nün yanına çıkıyorlar. Ama müdür dinlemiyor bile onları. Dayanamayan aile, “sizde hiç vicdan yok mu” diye serzenişte bulunuyor. Müdür bir anda bağırp çağırma, “kendime hakaret ettirmem” demeye başlıyor. Gardiyanlar aileyi tartaklayarak dışarı çıkarıyor. Bu olay sonucunda ancak bir kızı ve eşi gözyaşları içinde tutukluyu birkaç dakikalığına da olsa görmek için içeri giriyor ve oğlu, diğer kızı ve torunu beklemek üzere dışarı çıkıyor.

Çıkışta ise ailenin, müdüre hakaret ve ağız dalaşı suçlamalarıyla haklarında soruşturma başlatılmak üzere jandarma tarafından kimlik bilgileri alınarak tutanak tutuluyor.

Babalarının son günlerini yaşadığını gözyaşları ile anlatan Yılmaz ailesi, bu konuyla ilgili suç duyurusunda bulunmak istediklerini ve babalarının sağlık durumunun dikkate alınması için Adalet Bakanlığı’na başvuracaklarını söylüyorlar.

Buradan bir kez daha sesleniyoruz: F tipi zindanlar yıkılmadan, zindanlardaki sorunlar çözülmeyecek.

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

1 MAYIS MAHALLESİ KURULUŞ FESTİVALİ

Altıncısı düzenlenen “1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali” bu yıl 29-31 Ağustos tarihleri arasında, PSKAD bahçesinde gerçekleştirildi. Devrimci çevrelerin stant açtığı festivalde, Mücadele Birliği de açmış ol-

duğu stant ile üç gün boyunca işçi ve emekçilerle buluştu.

Festival’in birinci günü “F tipleri, Tecrit ve Türkiye’de adalet nasıl işliyor?” konulu panelle başladı. Panelde 19 Aralık Katliamı ile hayata geçirilen F tipi zindanlarda yaşanan keyfi tutumlara, hapisane yönetimlerine, hasta tutsakların durumuna değinildi. 19 Aralık katliamının tanıkları tarafından zindan katliamında yaşananlar anlatıldı.

Açılış konuşması ve saygı duruşuyla başlayan birinci gün sahne programı, 1 Mayıs Mahallesi Semah Ekibi’nin semah gösterisi ile devam etti. Daha sonra Nilüfer Sarıtaş, Grup Mayıs, Kısmet Yıldız, Erdal Bayrakoğlu ve Aynur Haşhaş’ın sahne alması ile son buldu.

Festival’in ikinci günü “Ergenekon, AKP ve DTP’ni kapatılması” başlıklı bir panelle başladı. Panel’de canlı tartışmalar yaşanırken, “darbeciler yargılsın” tarzından burjuva düzen sınırlarını zorlamayan bir politika, Ergenekon Operasyonu’na karşılık sürece müdahale anlamında devrimci bir politika olarak dile getirildi. Konuşmacılar çoğunlukla, “sürece müdahalesizliği” dillerine doladılar, kitle hareketinin örgütsüzlüğünden, devrimci hareketlerin kitleleri harekete geçiremediğinden bahsettiler.

Akşam sahne programı ise 1 Mayıs Mahallesi’nin kuruluşunu anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyon gösterimi halk tarafından coşku ile karşılandı. Gösterimin ardından Onur Olgun, Meyman, Hasan Sağlam, Koma Çiya ve Grup Munzur sahne aldı.

Festival’in üçüncü günü ise “71 Devrimci Çıkışı ve Tarihsel Mirası” konulu panelle başladı. Konuşmacılar 71 devrimci kopuşunun önemine değinerek, çıkarılması gereken dersleri öne çıkarttılar.

Panelin ardından sahne programı, mahalle sorunları üzerine yapılan konuşma ile başladı. Konuşmayı, Özcan Türe ve Grup Vardiya’nın dinletileri takip etti.

Festival Şaho Bedo’nun sahne almasıyla, Kürtçe ezgiler ve çekilen coşkulu halaylarla sona erdi.

Üç gün boyunca standımızda yeni insanlarla tanışma ve sohbet etme imkanı bulurken, emekçilerin, Mücadele Birliğine yönelik görüşleri ve düşünceleri bizler için sevindirici gelişmelerdi.

1 Mayıs Mahallesi Mücadele Birliği Okurları

GÜLSUYU’NDA YIKIMLARA VE YOZLAŞMAYA KARŞI FESTİVAL

Sermayenin kentsel dönüşüm projesi adı altında gözünü diktiği, yıllardır devrimci faaliyet ve örgütlü çalışmanın sürdüğü Gülsuyu’nda 23-24 Ağustos tarihlerinde “Yıkımlara, yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı mahallemize sahip çıkalım. Gücümüz birliğimizdir!” şiarı altında gerçekleştirilen festivalin ikincisi düzenlendi. Mücadele Birliği olarak oradaydık.

23 Ağustos günü, saat 17:00’da Gülsuyu son duraktan, festivalin yapıldığı Nurettin Sözen Parkı’na kadar süren bir yürüyüşle festival programı başladı. Yürüyüş boyunca “Yıkımlara Geçit Vermeyeceğiz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı.

Festivalin ilk etkinliği konuşmacıların katıldığı “Yoksulluk ve Yozlaşma” konulu panel oldu. Konuşmacılar SES’ten Taner Demir ve Halkın Hukuk Bürosu’ndan Avukat Taylan Tanay’dı. Konuşmacılar 12 Eylül’le birlikte sermaye sınıfının toplumun her kesiminde, özellikle emekçi mahallelerinde başvurmuş olduğu yozlaştırma politikalarına, buna karşı devrimcilerin alması gereken önlemlere değindiler. Soru-cevap bölümüyle sona eren panelin ardından, festivalin açılış konuşması yapıldı. PSKAD Ümraniye Şubesi’nin Semah Ekibi’nin sahnelediği semah gösterisi beğeni ile izlendi. Festivalin birinci günü Tuna Bozyiğit, Grup Umut Yağmuru, Koma Sarya ve Meyman’ın sahne almasıyla son buldu.

Festivalin ikinci günü “Ergenekon, kontrgerilla ve devlet gerçeği” adı altında yapılan panelle başlamış oldu. Panelde konuşmacıların hemen hemen hepsi Ergenekon operasyonunu “egemen klikler arasında çatışmanın ürünü olduğu” şeklinde değerlendirdi. Devrimciler cephesinden hangi adımların atılması gerektiğine değinildi.

Panelin ardından, müzik dinletileri ve tiyatro gösterimi ile festivalin ikinci günü devam etti. Grup İklim ve Tuncay Balcı söyledikleri ezgilerle sahnedeki yerlerini alırken, İdil Tiyatro Atölyesi ve Tiyatro Gerçek yıkımları konu alan tiyatro gösterimleri sahnelediler. Festival Grup Munzur’un söylediği parçalarla sona erdi.

Mücadele Birliği standı festival boyunca sıcak ve canlı sohbetlere sahne oldu. Bildirilerimiz ve dergimiz bir çok emekçiye ulaştırıldı.

Gülsuyu’ndan Mücadele Birliği Okurları

32. MADDE VE HAYATLARIMIZ...

Belki yaşadık, belki tanık olduk ya da duyduk. Özel hastane kapılarından kovulan, kendi olanaklarıyla hastasına bir yer ararken, yollarda zaman kaybedenler... Binlerce doktorun ve sağlık merkezinin arasında hayatlarımızı yine de güvende hissetmeyiz. Oysa yazılı kanunlar öyle söylemiyor.

Tüm kanun, yasa ve yönetmeliklerin, bizim bilmediğimiz ve farkında olmadığımız haklarımızın gölgesinde hayatlarımız paraya dönüyor. Bu konuda sınırlı sayıda yapılan TV programları ya üstün körü konuyu geçiştiriyor ya da hiç açmıyorlar. Çünkü bu konuda hak taleplerinin başlaması özel hastaneleri ve hasta bakımı için devletten yüklü ödenekler alan kurumları karlarından edecektir. Daha kötüsü(!) kar amacıyla açılmış bu kadar özel sağlık kurumunun varlık nedeni ortadan kalkacaktır.

Hususi hastaneler kanunu 31. maddeden pek çoğumuzun haberi yoktur. Yasa şöyle diyor: “**Madde 31 - Hususi hastanelere ruhsat kağıtlarında yazılan parasız yatak sayısı kadar her zaman parasız hasta kabul ve bu hastalar kabul edildikleri sınıflara göre yurttaki paralı hastalar gibi ihtimamla tedavi olunur. Parasız kabul olunan hastalar kendi arzularıyla dışarıdan davet olunacak tabiplere ait ücretlerden başka bir para veya başka bir şey vermeyecekleri gibi kendilerinin veya veli ve vasilerinin yazılı muvafakatleri olmaksızın paralı kısma kaldırılamazlar.**” (1)

Yani her özel hastanenin ücretsiz hasta yatağı olmak zorunda. Ancak bu yataklar hiçbir zaman ihtiyacı olanlarca kullanılmaz. Ruhsatlarda gösterilen yataklar önemli mevkilerdekiler, hastane sahipleri ve yakınları tarafından çoktan işgal edilmiş ya da rezerve edilmiştir. Böylece bu maddeyi neden bilmediğimizi anlıyoruz. Aynı konu acil hastalar için de geçerlidir. “Hayati tehlike olan durumlarda” genellikle gelecek faturadan korkar ve hastamızı en yakın sağlık merkezine değil sağlık güvencimizin geçerli olduğu ya da paramızın yeteceği bir yere götürmek isteriz.

Hatta bunu kendi olanaklarımızla yapmaya çalışırız. Çoğunlukla ilk müdahaleye biz karar veririz ve yaparız. 112 (Acil ambulans hizmeti) dahil her sağlık kurumu hatta her vatandaş bu hastaya ücret talep etmeksizin bakmak zorundadır. Yasa şöyle diyor:

“**Madde 32 - Hususi hastaneler ihtisas daireleri içinde bulunan ve resmi makamlar tarafından para ile tedavi edilmek üzere gönderilen hastaları alır ve tedavi ederler. Ani bir arıza veya kaza neticesinde müstacem (acilen) tedaviye muhtaç olan şahısların hususi hastanelere müracaat veya nakillerinde hastanece derhal acele tedavilerini yapmak mecburidir. Bunlardan fakir olanların yatırılarak tedavileri lazımsa hastanenin parasız kısmına alınır. Parasız yatakları olmayan hastaneler bu fakir hastaları nakilleri kabil hale gelinceye (hayati tehlikeyi atlattıncaya) kadar yatırarak tedavi ederler. Bu suretle yatırılan fakir hastalara ait gündelik tedavi ve ilaç paraları o yerin belediyesince ödenir.**”

Açıklamak gerekirse bu açıklamayı bir yetkilinin ağzından dinleyelim:

“... Özel hastaneler kanunu ve buna bağlı olarak çıkarılan özel hastaneleri tüzüğünde bütün hastaneler, kendilerine getirilen hastalara bakmak zorunda. 11 Mayıs 2000 tarihinde Sağlık Bakanlığı'nın çıkardığı acil sağlık hizmetleri yönetmeliği var. Bu yönetmelikte 22'inci ve 23'üncü maddede acil servise hastaların nasıl nakledileceği ve 24'üncü maddesinde de hastanelerin acil servisinde bu hastalara nasıl davranılacağı, nasıl bakacakları tanımlanmıştır. Size 24'üncü maddesini özetleyelim: Acil servis, hastanın ihtiyaç duyacağı hazırlıkları nakil işlemi gerçekleşmeden yerine getirir, hastanın sosyal güvencesine bakmaksızın, bulunduğu sosyal güvencesine, diğer özelliklerine bakmaksızın hastaya stabilizasyon (normal hale getirme) ve tıbbi hizmetleri vermek zorundadır. Bu hem özel hastaneler tüzüğünde hem de sağlık hizmetleri yönetmeliğinde tanımlanmıştır. Eğer ülkemizde bu

tür sıkıntılar varsa bunların sisteminin bir bütünüyle izah edilebileceği düşüncesindeyim.” (Sağlık Bakanlığı Acil Sağlık Hizmetleri Daire Başkanı Dr. Tacettin Kakkıoğlu) (3)

Biz yine açıklamayı açıklayalım. Acil bir hastaya hiçbir karşılık alınmaksızın müdahale edilir, gerekliyse yine o hastane tarafından nakledilir. Yani tüm bu hizmetlerin onun sorumluluğu ve zorunlu görevleridir. Bu hizmetlerden para talep edemez. Edecekse bu parayı bizden değil, belediyeden talep edebilir.

Zaten ceza kanunu da her vatandaş ve özellikle tıp elemanını acil duruma “bilinçli” müdahaleye zorunlu tutuyor. Yani herhangi bir sağlık elemanı hastayı, kazazedeyi gördüğü anda ondan sorumludur. Yine bir yetkilinin ağzından dinleyelim:

“TCK 476(ya göre), her vatandaş yaralıya acil yardıma ihtiyacı olan bireye müdahale etmek, yardım etmek zorundadır. Ha bizim şöyle bir mesajımız var Acil Tıp Derneğinin, ilk yardım konusunda eğitiminiz yoksa, trafik kazalarından sonra özellikle, acil yardıma ihtiyacı olan yaralıya dokunmayın. Ama her vatandaş her birey yasal anlamda zorunludur. Her özel kurum hususi hastaneler kanunu, her özel kurum acil hastaya müdahale etmek, bakmak zorunda. Her üniversite, ister parası olsun, hasta ister SSK'lı olsun, ister Bağkur'lu olsun, ister emekli sandığına bağlı olsun, SSK'ya gittiyse, ya kardeşim sen SSK'lı değilsin sen git devlet hastanesine, senin yeşil kartın var sen üniversiteye giremezsin, bu yok. Acil her hastaya bakmak zorunda. Ne zamana kadar? Durumu stabil (hayati fonksiyonlarını yeniden kazanıncaya) olana kadar. Yani durumu hayati fonksiyonları idare edecek duruma gelince belki ambulansla sevkedilebilir.”(3)

Görüldüğü gibi yine nakledilecekse de bu nakilde o hastanenin ya da tıp elemanının sorumluluğu altındadır. Üstelik tüm sağlık elemanları kendilerine bildirilen hastaya bilgileri doğrultusunda müdahale etmek, nakletmek gerekiyorsa da bir

başka sağlık elemanı sorumluluğu alınca-ya kadar sorumlu. Yine bir başka yetkili ağızdan dinleyelim:

“Burada incelenmesi gereken bir konuda, hekimlerin hastaya bakmakla yükümlü olup olmadıkları ve bu husustaki ihmallerinin cezalandırıp cezalandırılmayacağıdır. “Hekim ilke olarak hastaya bakıp bakmamakta serbesttir, fakat kanunun kendisine yüklediği durumlarda bu serbestiden yararlanmamakta ve yükümlülüğü altına girmektedir.” Hususi Hastaneler Kanununun 32. maddesi gereğince ‘ani bir arıza veya kaza neticesinde müstacem tedaviye muhtaç olan şahısların hususi hastanelere müracaat veya nakillerinde hastanece derhal acele tedavilerini yapmak mecburidir’ Tıbbi Deontoloji Tüzüğü’nün 18. maddesine göre de ‘tabip ve diş tabibi, acil yardım, resmi veya insani vazifesi ifası halleri hariç olmak üzere, mesleki veya şahsi sebeplerle hastaya bakmayı reddedebilir.’ Bu hükümler gereğince sözleşme olmasa bile hekim hastanın tehlike içinde bulunduğu acil hallerde hastaya yardım etmekle yükümlüdür. Buna rağmen hastaya yardım etmeyen hastanın sorumluluğu TCK (Türk ceza kanunu) 98 kapsamının ötesinde düşünülmelidir., zira bu maddenin uygulanabilmesi için ‘özel bir hükümle verilmiş bir görev bulunmamış olması’ gerekir. Halbuki hekimler Tıbbi Deontoloji Tüzüğü’nün 18. Maddesi gereğince böyle bir yükümlülük altındadır-

lar. Ancak Türk Öğretisi’nde hastaya çağrılan hekimin gitmemesinin, tıbbi yardımı reddetmesinin taksir(kusur) sayılacağı savunulmaktadır. Bu görüşe katılmak mümkün değildir. Hekimin hastaya gitmemesi veya tıbbi yardım yapmaması ihmali bir harekettir ve bu hareket taksirli olacağı gibi kasten de yapılabilir. Ancak hekimin sonucu hangi koşullar altında bilip bilmediği tartışılmalıdır. Dolayısıyla bu hallerde baştan taksiri kabul etmek doğru olmayacaktır.

“Yargıtayımız da bir kararında doktorun ‘hastanede çalışma saatleri dışında kendisi nöbetçi bulunmadığı

bir dinlenme zamanında bulunsa bile, hekimliğinin yalnızca kendi uzmanlık bölümü ile ilgili olan bir hastanın muayene ve tedavisi için çağrıldığında hemen gitme ve gereğini yapmakla görevli sayılmak’ gerektiğine karar verilmiştir.

“Hekimlerin sorumluluğu konusunda son olarak ele almak istediğim konu, ülkemizde de sıkça rastlanan hastanede yer olmaması dolayısıyla acil hastaların başka hastanelere gönderilmemelerine ilişkindir. .... Hekim garantördür. Olay yerine en yakın hastaneye getirilmiş kimseye boş yatak olmasa dahi ilk müdahaleyi yapmak durumundadır. Bu müdahaleyi yapmaması boş yatak olmaması gerekçesine dayanırılmaz .... Böylece hastaneye kadar getirilmiş olan bir yaralının bir başka hastaneye sevki, ancak bu konuda karar vermeye yetkili hekimin, hastayı muayene edip, bilahare hastaya o an için acil müdahalenin gerekli olmadığı ve bir başka hastaneye götürülmesinin mümkün bulunduğu hususundaki kararından sonra yapılmalıdır. Türk Öğretisi’nde acil hallerde yardıma çağrılan hekimin hastanın durumunu ayrıntıları ile sorup öğrenmesi ve tehlikenin niteliğini bilmek için araştırmasının zorunlu olduğu, ‘böyle bir soruşturmada bulunmadan yardımı reddeden hekimin sorumlu olacağı’ kabul edilmelidir.” (4)

Son olarak herhangi bir kaza, zehirlenme ya da acil durumda en yakın sağlık-

çıya ya da sağlık merkezine zaman kaybetmeksizin ulaşmak, eğer durum acil değilse buna bir hekimin muayenesinden sonra karar vermek gerekir. Bu durumda da hekim ya da kurum ücret talep edemez çünkü bu onun zorunluluk alanıdır. Hayati tehlike söz konusuysa ilk baş vurduğunuz sağlık merkezi size gerekli müdahaleyi hiçbir şart koşmaksızın hemen yapmak ya da nakledip yeni sağlık merkezine en yakın zamanda teslim etmekle yükümlü. Nakil, hayati durumu tehlikeye atacaksa durumu normal hale gelinceye kadar gerekli müdahaleyi yapmak, ilgili doktoru göreve çağırarak zorunda.

Bu hakları kullanmak kolay olmayacak. Ancak bilinçli ve ısrarlı olan azınlığın kullandığı haklardan çoğunluğun da yararlanması mümkün. Bizim çıkarımıza olan, onların çıkarına uygun olmayacaktır. Özel hastane sahiplerinin, yakınlarının ya da herhangi bir burjuvanın kabul eden hastane bulamadıkları için hayatlarını kaybettiklerini hiç görmedik. Bilinçli ısrarımızla, buralarda çalışan hekimleri de zorunlu kaldıkları kötü çalışma şartlarından bir nebze olsun kurtarıp, insani zorunluluklardan yana olan tavrına da destek olmuştuk oluruz.

Kaynaklar:

- (1) Hususi Hastaneler Kanunu; kanun no: 2219; kabul tarihi 24/05/1933; yayımlandığı resmi gazete tarihi: 05/06/1933; yayımlandığı resmi gazete sayısı: 2419
- (2) Hasta Hakları Bakımından Yeni Ceza Kanunu; Prof. Dr. Hakan Hakeri S.Ü Hukuk F. Ceza ve Ceza usul Hukuku AD başkanı 16-17 Kasım 2005 tarihlerinde, Sağlık Bakanlığı ile Hasta Hakları ve Sağlıklı Yaşam Derneği tarafından Ankara’da düzenlenen “1. Hasta Hakları Ulusal Sempozyumu”nda sunulan bildiridir.
- (3) Mesut Önen ile NTV Sağlık Editörü Sibel Güneş’in hazırlayıp sunduğu programda, Ulusal Travma ve Acil Cerrahi Derneği Başkanı Prof. Cemalletin Ertekin, Acil Tıp Derneği Başkanı Dr. Ülkümen Rodoplu ve Sağlık Bakanlığı Acil Hizmetleri Daire Başkanı Dr. Tacettin Kakkıoğlu’nun cevaplarından.
- (2) Hasta Hakları Bakımından Yeni Ceza Kanunu; Prof. Dr. Hakan Hakeri

Devrimci Sağlık Emekçisi

KÜBA HAKKINDA SÖYLENMEYENLER

Çin'deki Olimpiyat Oyunları ile ilgili Pazar günü yaptığım değerlendirmelere Batı medyasının gösterdiği tepkiyi dikkatli bir biçimde takip ettim. Hassas olayların gözardı edilmesine karşın bazı noktalar dünyada yağmayı ve sömürüyü savunanlar tarafından diledikleri şekilde öne çıkarıldı.

Bakalım:

“Fidel Castro Olimpiyat Oyunları'nda Küba delegasyonunun sergilediği düşük performans için hakemleri ve mafyayı suçladı. Castro ayrıca hakemin kafasına attığı tekmeden sonra müsabakalardan ömür boyu men edilen Kübalı tekvandocu Angel Volodia Matos'u mazur göstererek, atleti desteklediğini ifade etti.”

“Eski Küba Devlet Başkanı Pazartesi günü Küba'da spor hakkında derin çözümlerle bulundu. Ayrıca, hakeme attığı tekme yüzünden koçu ile birlikte ömür boyu men edilen atleti desteklediğini vurguladı.”

“Castro hakeme ve yardımcısını saldırmamasından dolayı ömür boyu men edilen tekvandocu atlete desteğini ortaya koydu.”

“Castro saldırıdan dolayı ömür boyu men edilen Kübalı tekvandocu ile dayanışma içinde.”

Benzer cümleler içeren uzunca bir liste var. Söylenenler asıl olarak bundan ibaretti. Zaten başka türlüünü beklemiyordum. Biletim kesilmişti, tıpkı rüşvetçi hakemlerin karşısında mücadele etmeye çalışan Kübalı boksörler gibi. Bunun reklamının yapılacağını biliyordum.

Beklendiği üzere, orada yarışan ülkelerin % 80'inde çekilen açlık, besin yetersizliği, ilaç yetersizliği, spor araç gereçlerinin ve tesislerinin yetersizliği gibi konular hakkında tek bir kelime bile yayınlanmadı. Olimpiyatları düzenleyen ülkenin başarılarını övmüştüm. Başarılı atletlerin üstün niteliklerini övmekte duraksamamıştım. Madalya kazananların milyonlarca insanda yaşattıkları neşe, tutku ve diğer insani duyguları takdir etmiştim. İnsanlığın her gün kendi kendine yaşattığı sonu gelmez katliama, soykırıma ve hatta toptan imha tehlikesine karşın Olimpiyat Oyunları'nda vücut bulan barış

mesajını özellikle takdir ettiğimi belirtmiştim.

Ve Küba hakkında söylenmeyenler:

1. Profesyonel sporun uygulanmadığı tek ülkedir.

2. Yıllar önce yüksek öğrenim düzeyinde büyük bir Uluslararası Spor ve Beden Eğitimi Okulu kuran, Üçüncü Dünya ülkelerinden binlerce genci buradan mezun eden tek ülkedir. Burada halen 1500 öğrenci tamamen ücretsiz olarak eğitim görmekte ve konaklamaktadır.

3. En iyi atletlerin Spor ve Beden Eğitimi öğretim üyesi olmak için ücretsiz eğitim gördükleri, yüksek öğretim merkezlerinden binlerce insanın mezun olduğu tek ülkedir. Bunlar şimdi çocuklarla, gençlerle ve her yaşta insanlarla birlikte çalışıyorlar. Ayrıca birçoğu Üçüncü Dünya ülkelerinde bazen ücretsiz bazen de çok düşük ücretler karşılığında görev yapıyorlar. Bu yolla sporun uluslararası gelişimine katkı koyuyorlar.

4. Pekin Olimpiyatları'na katılan ülkeler arasında, en güçlü ve zengin imparatorluk tarafından ekonomik abluka altında tutulan tek ülkedir.

5. Yine tüm katılımcılar arasında, kendisine karşı Uyum Yasası adı altında bir yasanın yürürlükte olduğu tek ülkedir. Nitekim bu yasa kanlı olaylara sebep olmakla kalmayıp, Kübalı atletlerin çalınmasını da teşvik etmektedir.

6. Ülkenin, en iyi atletlerin sağlık bakımına adanmış, uzmanlaşmış bir hastanenin var olduğu tek ülkedir.

Gerçek, Olimpiyat Oyunları'na eşlik eden anestezi ve havai fişeklerin arkasına gizlenemez.

Barselona 1992 Oyunları'nda, 'özel dönem'den geçerken, Küba kazanılan altın madalya sayısı sıralamasında beşinci olmuştur.

Son Oyunlarda yine de toplamda 24 madalya aldık, bu sayı -altın, gümüş ve bronz- Latin Amerika ve Karayip ülkelerinin herhangi birinden daha fazla.

Spor etkinliklerimizin objektif değerlendirmesini yapmak ve gelecek yarışmalar

ra hazırlanmak konularında tereddüt etmemeliyiz. Fakat, yineliyorum, unutmamalıyız ki “Londra'da Avrupa şovenizmiyle, yozlaşmış hakemlerle, kasların ve beyinlerin satılışıyla, hesabı güç maliyetlerle ve yüksek dozda ırkçılıkla karşılaşabiliriz.”

Bu satırları yazarken, Olimpiyatlar sırasında bir fırtınanın, Fay'ın, bize de ziyarette bulunduğunu hatırladım. Dün, delegasyonumuzun büyük kısmının dönüşü ile aynı anda, başka bir fırtınanın doğu bölgelerine yaklaştığı haberini aldık. Bugün daha da güçlü ve daha tehlikeli sonuçları olacağı tahmin ediliyor. Sadece vücutlarımızı değil ruhlarımızı da güçlendirmemiz gerekiyor.

Devrim'e sahip olduğumuz için şanslıyız. Kimsenin ihmal edilmeyeceği bir gerçek. Eğer can kaybı olursa, Santa Cruz del Sur'da 9 Kasım 1932'de dev dalgalar yüzünden olduğu gibi, yine 3 Ekim 1963'te Küba'nın doğu bölgelerinin kalbini seller altında bırakan Flora kasırgası yüzünden olanlar gibi, yüzlerle ya da binlerle olmayacak. O dönemde herhangi bir su rezervuarımız yoktu; bugünkü gibi sularımızı taksim kontrol edemiyor, sulama alanlarına ve su şebekesi sistemine yönlendiremiyorduk. Bizim güçlü ve ileri görüşlü Sivil Savunma'mız, halkımızı koruyor ve bir felaket durumunda Amerika Birleşik Devletleri'nden daha ileri düzeyde güvenlik sağlıyor. Yine de, tehlikeler önceden tespit edilmeli.

Kazanılan şöhretle yetinmemeliyiz. Bu doğal fenomenin artan sıklığı ve yoğunluğu, iklimin insan etkinliği sonucunda değiştiğini gösteriyor. Şimdiki zamanlar daha fazla adanmışlığı, hazırlıklı olmayı ve bilinçliliği talep ediyor. Fırsatçıların ve hainlerin, güvenlik ve halkımızın mutluluğu için herhangi bir katkı koymamalarına rağmen, yine bu olanaklardan faydalanmalarını ise dert etmeyelim.

Fidel Castro Ruz / 26 Ağustos 2008

KASIRGA

Gustav Kasırgası'nın beklenmedik şekilde oluştuğu ve ülkemizi tehdit etmeye başladığı, Olimpiyat delegasyonumuzun dönüşü ile aynı gün olan 29 Ağustos Salı günü öğleden sonra şöyle yazmışım: “Bir Devrimimiz olduğu için şanslıyız! Kimsenin yok sayılmayacağı bir gerçektir. Güçlü, kuvvetli ve ileri görüşlü Sivil Savunma'mız insanlarımızı koruyor. Bu doğal fenomenin artan sıklığı ve şiddeti iklimin insan türünün eylemleriyle değiştiğini gösteriyor. Çağımız devamlı artan bağlılık, süreklilik ve bilinç gerektiriyor. Oportünistlerin ve hainlerin, her ne kadar halkımızın güvenliği ve refahı için hiçbir katkıda bulunmasalar da, bu durumdan fayda sağlamalarını pek de umursamıyoruz.”

Devrimin, ulusal topraklar bir kasırğa tarafından vurulduktan sonra göstermesi gereken emeği biliyorum. Küba'nın José Rübiera gibi keskin ve direngen bilim insanlarıyla var olduğunu ekleyebilirim.

Yüzmilyonlarca çalışma saati, kuvvetli rüzgarların ulusal topraklarda geniş alanlardaki ekonomik ve sosyal merkezleri cephe- den vurduğu kısa zamanda kaybedildi. Bitmek bilmeyen yağmurlar bu doğal fenomenlere eşlik ediyor. Nehirler taşıyor ve yatağında önüne kattığı her şeyi süpürüyor, geniş alanlarda su baskınlarına neden oluyor. Hem sebze, süt, yumurta yetiştiren, besi hayvancılığı ve domuz yetiştiriciliği yapan hem de ileri tarım sistemleri kullanan yapılar ciddi şekilde zarar görüyor; ekin almak için hazır olan binlerce hektar şeker kamışı, beslenme tahılı, hububat ve meyve ağacı kaybediliyor; okullar, poliklinikler, eğlence ve kültür merkezleri, hususi konutlar, çatılar, fabrikalar, depolar, otoyolları ve köprülerin hepsi rüzgarlar ve yağmur yüzünden zarar görüyor.

Bu sefer kasırğa ülkenin güney kesimine yakın denizden gelip ülkenin içinden geçtiği ve en batıdaki vilayete kadar ulaştığı için rüzgarlar ve yağmurlar bütün vilayetleri az veya çok derecede etkiledi. Kasırganın merkezinde yarıçapı 30 kilometre uzunluğundaydı ve güçlü rüzgarlar 450 kilometreden fazla bir çeperde esti.

Hiçbir şey bir kasırganın arkasında bı-

raktığı yıkım ve zarar kadar harap edici olamaz. Yüzbinlerce vatandaş hareket halinde, kasırganın geçişi esnasında ve sonrasında kurtarma çalışmalarında çok yoğun çalışıyor. Stoklar azaldı veya tükendi. Besin kaynaklarının uğradığı zarar bugün, her zaman olduğundan daha masraflı ve önemli. Fakat burası bizim ülkemiz, bu gezegendeki gerçek yerimiz ve onu geliştirmeli ve savunmalıyız.

Önümüzdeki görev için zaman ve uzmanlığa ihtiyaç var. Başkalarıyla bilgisini ve kaynaklarının büyük bir kısmını hatta kendi kanını da paylaşmak için hazır olan gerçek Küba ve onun soylu insanları bir gecede ortaya çıkmadı. Bu yüzden ülkemize karşı bütün silahlarını kullanan güçlü imparatorluğa karşı çıkan görünmez bir rakip olmuştur.

Ama dünyaya Küba'nın değerleri ve olağanüstü direnişi hakkında az miktarda bilgi ulaştı.

İki gün önce, 29 Ağustos Cuma tarihinde, uluslararası basında Küba hakkında çıkan 11 haberin hiçbirinde adımıza yaklaşan kasırgaya veya cesur bir siyasi öncünün liderlik ettiği milyonlarca Kübalı ailenin cömert desteğiyle Sivil Savunma'mızın yaptığı yoğun çabalara değinilmedi.

Alman Haber Ajansı DPA'nın geçtiği bir haberde şöyle deniyor:

“Tanınmış Kübalı Aktör Miami'ye Ulaştı: Terk ettim çünkü yorulmuştum.”

Haber daha sonra, yerel bir gazeteyle göre ünlü bir Kübalı televizyon oyuncusunun, Yamil Jaled, Küba'yı terk edip, Miami'ye Küba asıllı Amerikalı eşi ile yeniden bir araya gelmek için gittiğini yazıyor.

Haber ayrıca, Jaled'in popüler TV dizilerinde, tiyatro oyunlarında ve Fransa ve İtalya'da çekilen başarılı filmlerde rol aldığı ekliyor. Jaled 1997'de Yüksek Sanatlar Enstitüsü'nden oyuncu aktör olarak mezun oldu ve Rita Montaner tiyatro grubunda profesyonel aktör olarak çalışmaya başladı ama bir sene sonra televizyonda çalışmaya başladı.

Bunun sonrasında haber Jaled'in 31 yaşında olduğunu açıklıyor ve bol bol onun o-

yunculuk niteliklerinden ve televizyonda gösterdiği başarılı yolculuktan bahsederek Küba'ya karşı bir medya savaşı açmış ve kampanyalar başlatmış bir Yanki gazetesinden çıkmış izlenimi bırakıyor. Biz, Kübalılar, şöyle cevap verebiliriz: Ne kadar yurtsever! Ne kadar demokratik! Bize sundukları bu prototip ne kadar kusursuz bir örnek. Bu onların dünyaya az tanınmış ve Gustav kasırgasından daha önemli bir herif hakkında bilgi saçma yolları.

Onu bir kutsal ineğe* çevirmek istiyorlar. Zamanın denemelerine ve yaşamın alt üst oluşlarına başarılı şekilde direnen en derin inançlar tek bir günde elde edilemez. Bunun öncesinde biz, hepimiz kendi içimizde taşıdığımız eğilimlerin hakkında gelmeliyiz.

Ben, diğer insanlardan nefret etmiyorum, kibir, ben merkezilik, bencillik, küstahlık, kendini beğenmişlik, değer yoksunu olmak ve insanların doğarken taşıdıkları diğer eğilimlerden nefret ediyorum.

Başarıya ulaşan ve hepimizi etkileyen; eğitimle aydınlanmış ve daha iyiye ulaşmak için mücadele veren örnekleri görmektir. Tevazu göstermek için bile asgari bir felsefi yaklaşımı elde tutmaya ihtiyaç var.

Ortalıkta dolaşan bu kutsal inekler, Kübalı Beş Kahramanımızı, ülkelerinden ve ailelerinden koparılan beş Kahramanımızı, ihanet suçuyla cezalandırılan paralı askerlerle bir tutmaya çalışıyorlar.

Bu değerlendirmede yaptığım açıklama vatandaşlarıma iletmek istediğim bir inancı doğruluyor, sadece cesaret, onur ve sabırla savunulan adil düşünceler galip gelecektir.

Fidel Castro Ruz / 31 Ağustos 2008

* Kutsal inek: İngilizce'de eleştiriye maruz kalmaktan taraflı bir destek çıkılarak kurtarılmış, bir olgu, eylem veya kişi için kullanılan deyiş. Hinduizm başta olmak üzere Asya dinlerinde ineğin kutsal kabul edilmesi gerçeğinden esinlenerek gelişmiş bir ifade.

BİRKEZ DAHA DERGİ DAĞITIMI ÜZERİNE

Şu anda okumakta olduğunuz dergi sizin elinize ulaşana kadar hangi aşamalardan geçti hiç düşündünüz mü? İçinde kaç insanın el emeği göz nuru var? O yazılar nerede, hangi koşullarda yazıldı, nerede hangi koşullarda dizildi, nerede hangi koşullarda dergi formatına getirildi, nerede hangi koşullarda basıldı ve hangi süreçlerden geçerek size ulaştı?

Sadece şöyle bir düşünmek bile bir derginin elimize ulaşana kadar ne kadar emek-yoğun bir süreçten geçtiğini görmemize yeter. Deyim yerindeyse sayısız adsız kahramanın görünmeyen emeği vardır bu süreçte. Onlar sessiz sedasız bu süreci hazırlarlar. Pek revaçta olan söylemle işin mutfağında yer alırlar. Ve son ürünün en iyi şekilde insanlara ulaşması için emeklerini esirgemezler. Burada ister istemez aklımıza Enver Gökçe'nin o güzel şiirinin dizeleri geliyor: "Sizlere selam olsun / hürriyeti yazan eller / dizen eller / sizlere selam olsun entertipler, rotatifler, bobinler!"

Peki şimdi bir de, bu binbir emekle yayına hazırlanmış, basılmış dergilerin okuyucuya ulaşmadan bir şekilde bekletildiğini, yapraklarının sarardığını, içinde yazılan şeylerin gündeminin geçip gittiğini düşünün. Dahası bu dergi sayfalarında yazılmış çizilmiş herşeyin, ortalama düşüncenin çok çok ötesinde bir anlama sahip olduğunu; insanların kafasını açacağını, bilerek yaratılmış düşünce karmaşasının ortasında insanlara doğru yolu, doğru perspektifi sunacağını, bugünkü koşullarda insanlara devrim ve iktidar hedefini sunan yegane düşünceler olduğunu düşünün. Bu yazıları okumayan insanların devletin ideolojik aygıtlarının ya da ortalama sol düşüncenin bayağı etkisinin altında kalacağını düşünün. O düşünceler sararan dergi sayfaları arasında "farelerin kemirici eleştirisine" terkedilirken, ortalama sol düşüncenin insanların beyinlerini etkisi altına aldığı düşünün. Bu asla kabul edilmemesi gereken bir durumdur değil mi? Biz nasıl binbir emekle hazırlanmış dergimizin gözlerimizin önünde kağıt dönüşüme gitmesine izin verebiliriz? Biz nasıl onca emeğin ziyan edilmesine göz yumabiliriz? Biz nasıl o dergi sayfalarında yazılı ve herbiri birbirinden değerli düşüncelerin insanlara ulaşmadan oldukları yerde beklemesine izin verebiliriz? Bu nasıl bizim vicdanımızı kanatmaz, nasıl bizlere birkez daha kendi kendimizi sorgulatmaz.

Dergi onca süreçten geçip geldikten sonra örneğin zindanlardan yazan yoldaşlarımızın yazıları deyim yerindeyse kırk karpıyı zorladıktan sonra dışarı çıkıp elimize ulaştıktan sonra nasıl olur da bizler onu bir köşede bırakabilir, onu insanlara ulaştırmak için yanıp tutuşmak yerine nasıl olur da kayıtsızca davranabiliriz. Her şeyi bir kenara bırakalım, yoldaşlarımızın emeğine, o dergiyi yayına hazırlayan, basan emekçilerin emeğine saygı gereği, dergi çıktığı andan itibaren, tüm illerde tüm bölgelerdeki yoldaşlarımızın var güçleriyle dergi dağıtımına yoğunlaşmaları, deyim yerindeyse seferber olmaları gerekir. Öyle ki, dergimizin ulaşmadığı fabrika, semt, gecekondu, ev, insan kalmamalı. Bunun için her birimizin işçi arılar gibi çalışması, yoğun bir emek harcaması, komünist inadı, elden bırakmaması gerekir. Çalmadık kapı, dergimizin adını duymadık işçi, emekçi bırakmamak için seferber olmak zorundayız. Devrim bizden bunu bekliyor, yoldaşlarımız bizden bunu bekliyor.

Dergi dağıtımını konusunda bu yoğun emeği sarfettiğimiz zaman hem işçi ve emekçi kitlelerle bağ

kurma konusunda hem de onları örgütlenme konusunda bir hayli yol katetmiş olacağız. Dergimizin ulaştığı her evde, her insanda devrim düşüncesi boyatacak. Onlara ulaşan sadece dergimiz olmayacak, devrimi onların kapısına kadar götürmüş olacağız. Ne diyordu Lenin "kapıları çalın mutlaka bir açan bulunacaktır" Şimdi bizim yapmamız gereken budur; fabrika fabrika, semt semt, mahalle mahalle, ev ev dergimizin en yaygın dağıtımını yapmak. İnsanlara dergimizi tanıtmak, onun işçilerin, emekçilerin, devrimin sesi olduğunu propaganda etmek ve bu sayede ilişkiler kurmak ve sonrasında bu ilişkileri sürdürmek, örgütlü hale getirmek. Ne diyordu Alvaro Cunhal: "Örgütlenmeyi bilmeseydik devrimi yapamazdık. Biz sadece elimizde bir meşale taşımıyoruz" İşte dergimiz bu konuda en büyük yardımcımız. Önce insanlar dergimizin adını duyacaklar, sonra bizi tanıyacaklar, sonra düşüncelerimizi öğrenecekler, sonra dergimizi okuyacaklar ve sonra belki bizimle tanışacaklar ve belki de dergimizi onlar dağıtmaya başlayacaklar. Bizi ve dergimizi sahiplenecekler. Ancak asla unutmamamız gereken şey şudur: Bu ancak, ısrarlı, inatçı, özverili bir çalışma sonucu olur. Dergi verdiğimiz insanlara bir daha gitmezsek, onlara dergimizi okuyup okumadıklarını, nasıl bulduklarını sormazsak yani özcesi istikrarlı bir çalışma içinde olmazsak, bir süre sonra ilkinde çok olumlu izlenimler edindiğimiz insanlar bile bizleri unutulabilir, hatırlamayabilirler. Dergi işçi ve emekçi yığınları örgütlemeye en önemli araçlardan biridir. Yeter ki biz bu aracı en etkili ve yaygın bir biçimde kullanalım.

Dergi dağıtımında dikkat edilmesi gereken bir yön de bu işin planlı, programlı bir şekilde yapılmasıdır. Dergi dağıtımını asla kendiliğindencilığe bırakılmayacak bir iştir. Dergi çıktığı andan itibaren tüm yoldaşlarımız kendini dergiyi edinmek ve dağıtımını örgütlemekle yükümlü hissetmelidirler. Bu konuda hiçbir yoldaşımız zaman kaybına tahammül göstermemelidir. Hemen iyi bir planlamayla ve disiplinli bir çalışmayla dergi dağıtımını örgütlenebilir. "Zaman yok" gerekçesi dergi dağıtımını için geçerli olmamalıdır. Her bir yoldaşımız bu konuda sorumluluk duymalı, deyim yerindeyse bir "sosyalist yarış" mantığı içinde konuya yaklaşmalıdır. Planlı ve programlı bir çalışma sonuç alıcı olacaktır. Ve inanıyoruz ki, alınan sonuçlar yoldaşlarımızı daha da motive edecektir. Az sayıda kararlı insanla yapamayacağımız şey yoktur; ama dergi dağıtımını genelleştirmeli, çevremizde, yanımda yöremizde bulunan herkesi bu çalışmaya katmalı, başta söylediğimiz gibi seferber etmeliyiz.

Dergimiz kitlelere ulaştığında, ideolojimiz ve politikamız kitlelere ulaşmış olacak. Böylece işçi ve emekçi insanlar devrimci ideoloji ve politikayı diğerlerinden ayırdetme şansına da sahip olacaklar.

Dergi dağıtımını asla, sıradan, rutin bir çalışma olarak ele alınmamalı, tam tersine bizleri ve çevremizi harekete geçirecek motive edici bir çalışma olarak düşünülmemelidir. Dergi dağıtımını konusunda yaratıcı olunmalı, iyi örnekler hızla genelleştirilmeli ve öğrenilmelidir.

Lenin'in dediği gibi "girişelim"; göreceğiz ki önümüzde yeni yeni ufuklar açılacak. □

**"Çok da olsa
Gideli ben
Devam eden sizlerle yürürüm"**

Aynil (Berfin), Rasim (Şiar) Oktar...

İki komünist militan... Partili iki devrim işçisi... Halkla bütünleşen, gerçek partili çalışmayı ve yetkin illegaliteyi başarıyla hayata geçiren yoldaşlarımız, 23 Eylül 1996'da, İzmir-Çanakkale yolunda talihsiz bir kazada ayrıldı aramızdan.

Aynil ve Rasim OKTAR (Berfin - Şiar) 1996

*Onlar, devrime ihanet etme yolunun taşlarının döşendiği, zafere ulaşma bilincinin bulanıklaştırılmaya çalışıldığı 89 yılının sonlarına doğru tanıştılar Leninistlerle...
Şimdiye kadar boşa geçirdik diye düşündükleri zamanı kapatmak istercesine geceler boyu okuyor, araştırıyor, tartışıyorlardı. Artık yaşamları, alışkanlıkları, yaşama bakışları değişmişti. Kendi deyimleriyle "insan"laşmışlardı.
Onları Leninist saflara çeken iki temel neden vardı.
İlki bilimsel, ileri ve sağlam bir teori; ikincisi parti militanlarının örnek komünist mücadeleleri...
Partili olmak için gösterdikleri o devrimci coşku hiçbir zaman dinmedi. Çanakkale halkının sosyalist, devrimci mücadelesi Rasim ve Aynil ile yeni bir aşamaya girdi.
Onlar, çoğu Çanakkale'de İLK denebilecek pek çok eylemi örgütlediler, önderlik ettiler. Binlerce kitlenin katıldığı toplantı, yürüyüş ve gösteriler örgütlediler.
Çanakkale Cezaevindeki devrimci tutsaklar, yoldaşlarımızın mücadelesiyle yalnız olmadıklarını hissettiler. Tutsak aileleri ile kurdukları devrimci yoldaşlık ilişkisi ve gösterdikleri cesur tavırla başka alanlarda da örnek olarak gösterildiler.
Rasim ve Aynil yoldaşlar, eylemleriyle, tavırlarıyla, Leninist mücadele tarzının ne olduğunu somutladılar. 23 Eylül sabahı saat 04.30'da İzmir'den Çanakkale'ye gelirken ölümün tuzağına düştüler. Bütün Çanakkale yas içimdeydi. Yerel gazete, radyo ve televizyonları günlerce onları anlattı ve andı. Cenazeler halkımız, devrimciler ve yakın arkadaşları ve yoldaşlarımızca sahiplenildi.
Tabutlar eller üzerinde sloganlar ve alkışlarla taşındı. İHD bir çiçek denizine dönmüştü. Avluda çelenk ve çiçek koyacak yer kalmamış; Çanakkale polisi ve yoldaşların siyasi kimliğini bilmeyen Çanakkalelilerin şaşkın bakışlarıyla komünist militanlar uğurlanıyordu. Tabutu başında devrimciler ve yoldaşlarımızca saygı nöbetleri tutuldu. Tüm Çanakkale onları seviyor, sahipleniyordu. Partili kimlikleri açıklandığında herkes şaşkına dönmüştü. Yoldaşlar illegal çalışmanın en yetkin örneklerinden birini sergilemişlerdi. Birer halk önderi haline gelmişler, ama partili kimliklerini ustaca gizlemeyi başarmışlardı. "Devrim için her türlü görevi yapmaya hazırız" diyen yoldaşlar size söz veriyoruz ki, o büyük ideallerinizi gerçekleştirecek, devrimimizi zafere ulaştıracağız. Adları Leninistlerin bayrağında, anıları mücadelelerinde sonsuza değin yaşayacak.*

